ingilizce

ÖĞRENENLER İÇİN

TÜRKÇE TERCÜMELİ BASİTLEŞTİRİLMİŞ

HİKÂYELER

DERECE
2

SEVEN PLAYS
YEDİ OYUN

FONO MEKTUPLA ÖĞRETİM KURUMU YAYINLARI

Fono Mektupla Öğretim Kurumu
tesislerinde dizilip basılmış ve ciltlenmiştir.

Gündoğdu Cad. 49 Merter 34016 İstanbul
1988

FONO

MEKTUPLA ÖĞRETİM KURUMU

İNGİLİZCE hikâyeler

SEVEN PLAYS

YEDİ OYUN

DERECE 2

Hazırlama Kurulu

Ayten Oray

Şükrü Meriç **Gordon Jones**

ÖNSÖZ

Bu kitap, belli bir sözcük çerçevesi içinde ve basit gramer bilgileri dışına çıkmadan yazılmış hikâyeler dizisinin ikinci kademesini oluşturan kitapların üçüncüsüdür.

İkinci derece olarak isimlendirilen ve birincisine oranla daha ileri bir düzeyde olan bu hikâye kitapları dizisinin diğer iki kitabı "The Mystery of the Island - Adanın Esrarı" ve "Adventure on the River - Nehirde Macera" isimlerini taşımaktadır.

İkinci derece hikâye kitaplarında da, birinci derecelerde olduğu gibi, hikâyeler Türkçeye çevrilirken güzel bir Türkçe yerine, karşılaştırarak izlemeyi kolaylaştırmak amacıyla, iyi bir ifade şekli olmasa da, metne sadık ve mümkün olduğu oranda sözcük sözcük çeviri tercih edilmiştir.

Hikâyelerin sonunda o hikâye ile ilgili sorular vardır. Bunların cevapları kitabın sonunda verilmiştir.

FONO

Mektupla Öğretim Kurumu

İÇİNDEKİLER

LET THE BOY SPEAK	8
THE RIGHT PERSON	20
AN AFTERNOON ON THE BEACH	20
FRED'S OLD CAR	80
THE NEW ASSISTANT	108
A BAD DREAM	144
THE PROFESSOR	176

LET THE BOY SPEAK

Characters

MR SMITH, a greengrocer

MISS WHITE, a customer in the shop

MRS BALL, a customer in the shop

MRS WOOD, a customer in the shop

JOHNNY BELL, a small boy

A greengrocer's shop. Mr Smith is serving behind the counter. One customer is going out. Three women are waiting in the shop.

MR SMITH: Yes? Who's next, please?

MISS WHITE: I think that you're next, Mrs Ball. You were here before me, weren't you?

MRS BALL: Oh, was I?

MR SMITH: What can I do for you, madam? Do you need any fruit?

MRS BALL: Let me see. Ah, yes! I want...

A small boy runs into the greengrocer's shop.

BIRAKIN ÇOCUK KONUŞSUN

Kişiler:

Bay Smith: Bir manav

Bayan White: dükkânda bir müşteri

Bayan Ball: dükkânda bir müşteri

Bayan Wood: dükkânda bir müşteri

Johnny Bell: küçük bir erkek çocuk

Bir manav dükkânı. Bay Smith tezgâh arkasında hizmet etmektedir. Bir müşteri dışarı çıkmaktadır. Üç kadın dükkânda beklemektedir.

Bay Smith: Evet? Sonra kim, lütfen?

Bayan White: Zannedersem sonra sizsiniz, Bayan Ball. Benden önce buradaydınız, değil mi?

Bayan Ball: O, öyle mi?

Bay Smith: Sizin için ne yapabilirim, hanımefendi? Meyvaya ihtiyacınız var mı?

Bayan Ball: Bir bakayım. A, evet! İstiyorum...

Küçük bir çocuk koşarak manav dükkânına gi-

He pushes his way between the women and stands in front of the counter.

JOHNNY: Please, Mr Smith...!

MR SMITH (not letting him continue): One moment, young fellow! I'm serving this lady. And these two ladies are waiting. (He turns to Mrs Ball again.) Yes, Madam. What were you saying?

JOHNNY: but, sir!

MRS BALL: Be quiet! I want three pounds of potatoes, Mr Smith.

MR SMITH: Three pounds of potatoes. Certainly. I have some good ones here. (He points to the potatoes near the counter.) Four pence a pound. Are these all right?

MRS BALL: Yes, I'll take those.

MRS WOOD (looking at Johnny): The children today! They push in!

MISS WHITE: They can't wait! They want to be first!

MRS WOOD: How old are you?

JOHNNY: Nine, madam.

rer. İterek kadınların arasından kendine yol açar ve tezgâhın önünde durur.

Johnny: Lütfen, Bay Smith...!

Bay Smith (onu devam ettirmeyerek): Bir dakika, küçük bey! Bu hanıma bakıyorum. Ve bu iki hanım da bekliyor. (Tekrar Bayan Ball'a döner.) Evet, hanımefendi. Ne diyordunuz?

Johnny: Fakat, efendim!

Bayan Ball: Ses çıkarma! Üç paund patates istiyorum, Bay Smith.

Bay Smith: Üç paund patates. Elbette. Burada birkaç iyisi var. (Tezgâh yanındaki patatesleri işaret eder.) Paundu dört peniye. Bunlar uygun mu?

Bayan Ball: Evet, onları alayım.

Bayan Wood (Johnny'ye bakarak): Bugünkü çocuklar! İtip giriyorlar!

Bayan White: Bekleyemiyorlar! Birinci olmak istiyorlar!

Bayan Wood: Kaç yaşındasın?

Johnny: Dokuz, hanımefendi.

MRS WOOD: Only nine; And you pushed in front of this lady.

JOHNNY: I had to. I wanted...

MISS WHITE (not letting him finish): Young people must learn to wait. You can't push in front of people. You're not the only customer in the shop, are you?

JOHNNY: No, madam.

MRS BALL: Did your mother send you?

JOHNNY: No, I wanted...

MRS WOOD (quickly): Ah, you wanted something for yourself! You couldn't wait, could you? What's your name?

JOHNNY: Johnny Bell.

MISS WHITE: You live in Church Street, don't you? I've seen you there.

JOHNNY: Yes, madam.

MISS WHITE: Yes, I know your mother. I'll speak to her about you.

JOHNNY: But I only wanted...

MRS SMITH: That's enough, young man. We don't want to hear. (He turns to Mrs Ball.)

Bayan Wood: Sadece dokuz! Ve iterek bu hanımın önüne geçtin.

Johnny: Mecburdum. İstiyordum ki...

Bayan White (Ona sözünü tamamlattırmayarak): Gençler beklemeyi öğrenmelidirler. İtip insanların önüne geçemezsin. Dükkândaki tek müşteri sen değilsin, değil mi?

Johnny: Hayır, hanımefendi.

Bayan Ball: Annen mi yolladı seni?

Johnny: Hayır, istiyordum ki...

Bayan Wood (hemen): A, kendin için bir şey istiyordun! Bekleyemedin, değil mi? Adın nedir?

Johnny: Johnny Bell.

Bayan White: Church Sokağında oturuyorsun, değil mi? Seni orada gördüm.

Johnny: Evet, hanımefendi.

Bayan White: Evet, anneni tanıyorum. Senden bahsedeceğim ona.

Johnny: Fakat sadece istiyordum ki...

Bayan Smith: Bu kadar yeter, delikanlı. Duymak istemiyoruz. (Bayan Ball'a döner.) İşte Bayan Ball.

Here you are, Mrs Ball. Three pounds of potatoes. Is that all? That'll be a shilling, please. Thank you.

Mrs Ball gives Mr Smith a shilling. She takes her potatoes and leaves.

MR SMITH: Next, please.

JOHNNY: I'm sorry but... (No one listens to Johnny.)

MISS WHITE: I want some apples, please. Two pounds.

MR SMITH: What about these? (He points to some apples on the counter.) They're only nine pence a pound.

MISS WHITE: No, they look rather green. Have you any sweet ones?

MR SMITH: Certainly, madam. I have some good ones but they're still in my car. A shilling a pound.

MISS WHITE: Can I see them?

MR SMITH: I'll go and get them.

Mr Smith goes out of the shop. After a minute he runs in again.

Üç paund patates. Hepsi bu kadar mı? Bir şilin eder, lütfen. Teşekkür ederim.

Bayan Ball, Bay Smith'e bir şilin verir. Patateslerini alıp ayrılır.

Bay Smith: Bir sonraki, lütfen.

Johnny: Özür dilerim, fakat... (Kimse Johnny'yi dinlemez.)

Bayan White: Biraz elma istiyorum, lütfen. İki paund.

Bay Smith: Bunlar nasıl? (Tezgâh üzerindeki bazı elmaları işaret eder.) Onların paundu (yarım kilosu) yalnızca dokuz penidir.

Bayan White: Hayır, epey yeşil görünüyorlar. Tatlı olanlarınız var mı hiç?

Bay Smith: Elbette, hanımefendi. Bazı iyilerim var ama, onlar hâlâ arabamdadır. Paundu bir şiline.

Bayan White: Onları görebilir miyim?

Bay Smith: Gidip getireyim onları.

Bay Smith dükkândan çıkar. Bir dakika sonra koşarak içeri girer yine.

MR SMITH (shouting): They're not there! There was a box of apples in my car and now it's gone. The car's empty.

JOHNNY: I saw two men near your car, Mr Smith. They opened the door and took out a box of apples.

MR SMITH: My apples! I've lost a big box of apples. (He turns to Johnny and shouts in an angry voice.) Why didn't you tell me?

JOHNNY: I wanted to tell you, sir, but no one let me speak!

Bay Smith (bağırarak): Onlar yok orada! Arabamda bir sandık elma vardı, şimdi yok olmuş. Araba boş.

Johnny: Arabanızın yakınında iki adam gördüm, Bay Smith. Kapıyı açıp bir sandık elma aldılar.

Bay Smith: Elmalarım! Bir koca sandık elma kaybettim. (Johnn'ye dönüp öfkeli bir sesle bağırır.) Niye söylemedin bana?

Johnny: Size söylemek istedim, efendim, ama kimse konuşmama izin vermedi!

SORULAR

Okuduğunuz **"Let the boy speak"** isimli oyun ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. How many women are waiting in the shop?
2. Who is first?
3. What is the name of the shopkeeper?
4. Who runs into the shop?
5. Where does he stand?
6. How many pounds of potatoes does she want?
7. Who pushes in?
8. Who complains?
9. Would they let the boy speak?
10. Who has seen him before?
11. Where does the boy live?
12. What does Miss White want?
13. Where are they?

14. Where has the shopkeeper put the box?
15. Is the car empty or full now?
16. What happens to the box?
17. Who wanted to tell about it?

THE RIGHT PERSON

Characters

MARY STONE

HARRY STONE, her husband

YOUNG MAN

OLD MAN

A room in the Stone's house. It is on the first floor. Mrs Stone wants to let the room. She is standing beside her husband.

MRS STONE: Well, the room's ready. I've worked very hard. I hope that I can let it. What do you think?

MR STONE: Oh, it's all right. You'll be able to let it. People need rooms.

MRS STONE: But you don't like it very much. I can see that. But what's wrong with it? Tell me. It's big enough, isn't it?

MR STONE: Yes, it's certainly not a small room.

UYGUN KİŞİ

Kişiler:

Mary Stone

Harry Stone, kocası

Genç adam

Yaşlı adam

Stone'ların evinde bir oda. Birinci kattadır. Bayan Stone odayı kiraya vermek ister. Kocasının yanında ayakta durmaktadır.

Bayan Stone: Ee... oda hazır. Çok çalıştım. Onu kiraya verebileceğimi umarım. Ne düşünüyorsun?

Bay Stone: O, tamam. Onu kiraya verebileceksin. Halkın odalara ihtiyacı var.

Bayan Stone: Fakat onu pek beğenmiyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Fakat ne kusuru var? Söyle bana. Yeterince büyük, değil mi?

Bay Stone: Evet, elbette ki küçük bir oda değil.

MRS STONE: And it's clean, too.

MR STONE: Yes, it's clean.

MRS STONE: What's wrong, then? Is it the furniture? Perhaps you don't like that.

MR STONE: Well, it is rather heavy. And old, too.

MRS STONE: But it's very good furniture. It belonged to my mother.

MR STONE: That's the trouble. It may be good but it's rather old. People like different furniture today. They don't like heavy things in their rooms.

MRS STONE: That's not true. People go to the shops and buy old furniture like this.

MR STONE: Yes, but those people won't come here. They have their own houses. But why do you want to let a room? It isn't necessary. We've got enough money, haven't we? People only let rooms if they haven't enough money.

MRS STONE: Yes, of course we have enough money. That isn't the reason.

MR STONE: What is the reason, then?

MRS STONE: I want something to do. I'm in

Bayan Stone: Hem de temizdir.

Bay Stone: Evet, temiz.

Bayan Stone: Öyleyse ne kusuru var? Mobilyası mı? Belki bu hoşuna gitmedi.

Bay Stone: Ya, biraz ağırca. Hem de eski.

Bayan Stone: Fakat pek iyi mobilyadır. Anneme aitti.

Bay Stone: Dert o işte. İyi olabilir ama biraz eskice, İnsanlar değişik mobilyadan hoşlanıyor bugün. Odalarında ağır şeylerden hoşlanmıyorlar.

Bayan Stone: Doğru değil bu. İnsanlar dükkânlara gidip bunun gibi eski mobilya satın alıyorlar.

Bay Stone: Evet, fakat o insanlar buraya gelmezler. Onların kendi evleri var. Fakat niçin bir odayı kiraya vermek istiyorsun? Gereği yok. Yeteri kadar paramız var, değil mi? İnsanlar sadece yeteri kadar paraları yoksa oda kiraya verirler.

Bayan Stone: Evet, elbette yeterince paramız var. Neden bu değil.

Bay Stone: Neden nedir peki?

Bayan Stone: Yapılacak bir şey istiyorum. Tüm

the house all day. You won't let me work in your office.

MR STONE: No, you can't do that. But you can work in the garden. I'll let you do that!

MRS STONE: No, thank you. I don't want to work in the garden.

MR STONE: Well, I hope that a nice person takes the room. A quiet person. I don't want a lot of noise in the house.

MRS STONE: I'll let it to the right person. A nice young man. Two people are coming this morning. They telephoned last night. They'll be here soon.

MR STONE: You haven't wasted any time!

Mrs Stone crosses to the window. Her husband follows. They both look out of the window.

MRS STONE: The room has a nice view, hasn't it? You can see for miles.

MR STONE: Yes, it's a nice view. But people won't take the room only for the view. (He points out of the window.) Look, a young man's coming to the house.

MRS STONE: (looking at her watch): Yes, that's

gün evdeyim. Büronda beni çalıştırmıyorsun.

Bay Stone: Hayır, bunu yapamazsın. Fakat bahçede çalışabilirsin. Bunu yapmana izin veririm!

Bayan Stone: Hayır, teşekkür ederim. Bahçede çalışmak istemiyorum.

Bay Stone: Peki, odayı iyi bir insanın tutmasını dilerim. Sakin bir insan. Evde fazla gürültü istemiyorum.

Bayan Stone: Uygun kişiye kiralayacağım. İyi bir genç adama. Bu sabah iki kişi geliyor. Dün gece telefon ettiler. Yakında burada olurlar.

Bay Stone: Hiç vakit kaybetmemişsin!

Bayan Stone pencereye geçer. Kocası da izler. Her ikisi de pencereden dışarı bakar.

Bayan Stone: Odanın güzel bir manzarası var, değil mi? Millerce öteyi (kilometrelerce yeri) görebilirsin.

Bay Stone: Evet, güzel bir manzarası var. Fakat sırf manzara için odayı tutmayacaklar. (Pencereden dışarıyı işaret eder.) Bak, genç bir adam eve geliyor.

Bayan Stone: (Saatine bakarak) Evet, bu

the first. He's on time. I liked his voice when he telephoned. He spoke very nicely. I think that he comes from a good family.

MR STONE: Well, he won't like this room!

The doorbell rings.

MR STONE (after a moment): Well, dear. Aren't you going to open the door? The young man's waiting. Shall I go?

The doorbell rings again.

MRS STONE: No, I'll go. You stay here and wait. I'll bring him up.

Mrs Stone goes out. Mr Stone walks round the room and then stops in the fireplace.

MR STONE (talking to himself): Hm, this wall doesn't look very strong.

He pushes the wall rather hard and a piece falls out.

MR STONE: Oh dear! What have I done now? I hope that the young man doesn't see the hole.

At that moment, Mrs Stone returns. The young man follows her into the room.

MRS STONE: Well, this is the room. I hope that you like it.

birincisi. Vaktinde geliyor. Telefon ettiğinde sesini beğenmiştim. Pek hoş bir şekilde konuştu. İyi bir aileden olduğunu sanırım.

Bay Stone: Ya, bu odayı beğenmeyecektir!

Kapı zili çalar.

Bay Stone (Az sonra): Şey, şekerim. Kapıyı açmayacak mısın? Genç adam bekliyor. Ben mi gideyim?

Kapı zili yine çalar.

Bayan Stone: Hayır, ben gideceğim. Sen burada kalıp bekle. Onu yukarı getireceğim.

Bayan Stone dışarı çıkar. Bay Stone odada dolaşır ve sonra şöminenin önünde durur.

Bay Stone (kendi kendine konuşarak): Hımm, bu duvar pek sağlam görünmüyor.

Duvarı biraz sertçe iter ve bir parça düşer.

Bay Stone: Aman! Ne yaptım şimdi ben? Genç adamın deliği görmeyeceğini umarım.

Tam o sırada Bayan Stone döner. Genç adam da onu izleyerek odaya girer.

Bayan Stone: Ya, oda budur. Beğeneceğinizi umarım.

YOUNG MAN (standing and looking round the room): Hm.

MRS STONE: Do you like it?

YOUNG MAN: I was looking for a bigger room.

MRS STONE: This room is quite big. The rooms are smaller in some houses.

YOUNG MAN: And this furniture! It's rather old, isn't it? Where did you find it?

MRS STONE (rather coldly): It belonged to my mother. It's very good furniture. She always paid a lot of money for her furniture.

YOUNG MAN: I see. It belonged to your mother. Now I understand. (He crosses the room and sits down on the bed.) This bed's rather hard. I like a soft one. I can't sleep on a bed like this. It's like wood!

MRS STONE: Oh, we can change the bed. We'll get a soft one for you.

The young man gets up and walks to the window. He looks out.

MRS STONE: It's a nice view, isn't it? Do you like it? You can see for miles.

YOUNG MAN: Can you? Views don't interest

Genç adam (ayakta durup odada çevresine bakarken): Hımım.

Bayan Stone: Beğeniyor musunuz?

Genç adam: Daha büyük bir oda arıyordum.

Bayan Stone: Bu oda oldukça büyük. Bazı evlerde odalar daha küçüktür.

Genç Adam: Hele bu mobilya! Biraz eskice, değil mi? Onu nerede buldunuz?

Bayan Stone (biraz soğukça): Anneme aitti. Pek iyi bir mobilyadır. Mobilyasına daima çok para öderdi.

Genç Adam: Anlıyorum. Annenize aitti. Şimdi anlıyorum. (Odayı geçip yatağın üzerinde oturur.) Bu yatak biraz sertçe. Ben yumuşak olanını severim. Böyle bir yatakta uyuyamam. Tahta gibi!

Bayan Stone: O, yatağı değiştirebiliriz. Size yumuşak olanını getiririz.

Genç adam ayağa kalkıp pencereye yürür. Dışarı bakar.

Bayan Stone: Güzel bir manzara, değil mi? Hoşunuza gidiyor mu? Millerce (kilometrelerce) ötesini görebilirsiniz.

Genç Adam: Görebilir misiniz? Manzaralar be-

me. I'm out all day. You can't look at views when it's dark.

The young man walks across the room. He stops in front of the fireplace. He sees the hole in the wall.

YOUNG MAN: Look at this hole. The wall's falling down!

MRS STONE (seeing the hole for the first time): I've never seen that hole before. (She turns to her husband.) When did that happen?

MR STONE: A few minutes ago. You were out of the room.

MRS STONE: Did you do it?

MR STONE: I only touched it and a piece fell out. It's all right. I can repair it.

Mrs Stone gives her husband an angry look.

YOUNG MAN: It's an old house. These things happen, of course.

MRS STONE: My husband can soon repair it.

YOUNG MAN: I'm sure that the room's cold in the winter. I'm not very strong.

MRS STONE: We'll put a good fire in the room.

ni ilgilendirmez. Bütün gün dışarıdayım. Karanlık olduğu zaman manzaralara bakamazsınız.

Genç adam odanın karşı tarafına yürür. Şöminenin önünde durur. Duvardaki deliği görür.

Genç adam: Şu deliğe bakın. Duvar yıkılıyor!

Bayan Stone (deliği ilk defa görerek): O deliği daha önce hiç görmemiştim. (Kocasına döner). Ne zaman oldu bu?

Bay Stone: Birkaç dakika önce. Sen odadan dışardaydın.

Bayan Stone: Onu sen mi yaptın?

Bay Stone: Sadece dokundum ve bir parça düştü. Ziyanı yok. Onu onarabilirim.

Bayan Stone kocasına kızgın bir bakış yöneltir.

Genç Adam: Eski bir evdir. Böyle şeyler olur elbet.

Bayan Stone: Kocam onu hemen onarabilir.

Genç Adam: Eminim ki oda kışın soğuktur. Ben pek kuvvetli değilim.

Bayan Stone: Odanıza iyi bir (ocak) ateş ko-

You won't be cold. I'll look after you like a mother!

YOUNG MAN: And how much do you want for the room?

MRS STONE: Five pounds a week.

YOUNG MAN: Five pounds! That's a lot of money for this room.

MRS STONE: With breakfast. I'll give you a good breakfast.

YOUNG MAN: But I don't eat breakfast. I get up so late that I don't have time. I only take a cup of tea.

MRS STONE: Then you can have the room for four pounds. And I'll wash your clothes for you.

YOUNG MAN: I must think about it. I can't give you an answer now.

MRS STONE: Yes, I understand. But a second person is coming this morning. He may want the room.

YOUNG MAN (already going to the door): I'll telephone you this afternoon. Is that all right?

MRS STONE: Yes, of course. But please don't forget.

yarız. Üşümezsiniz. Bir anne gibi size bakarım!

Genç Adam: Peki, oda için ne kadar istiyorsunuz?

Bayan Stone: Haftada beş paund.

Genç Adam: Beş paund! Bu oda için çok fazla paradır.

Bayan Stone: Kahvaltıyla. Size iyi bir kahvaltı veririm.

Genç Adam: Fakat ben kahvaltı etmem. O kadar geç kalkarım ki vaktim olmaz. Sadece bir fincan çay içerim.

Bayan Stone: Öyleyse odayı dört paunda tutabilirsiniz. Hem sizin giysilerinizi de yıkayacağım.

Genç Adam: Üzerinde düşünmeliyim. Şimdi bir cevap veremem size.

Bayan Stone: Evet, anlıyorum. Fakat bu sabah bir ikinci kişi geliyor. Odayı isteyebilir.

Genç Adam (kapıya gitmiştir bile): Bugün öğleden sonra size telefon ederim. Tamam mı?

Bayan Stone: Evet, tabii. Fakat unutmayın, lütfen.

YOUNG MAN: Thank you. Goodbye.

MRS STONE (to her husband): Can you go to the door with the young man, Harry?

Mr Stone goes out with the young man. After a short time he comes back.

MRS STONE: Do you think that he wants the room?

MR STONE: No, of course not. He didn't like it. You could see that. He won't telephone.

MRS STONE: I hope that he takes it. I liked him.

MR STONE: I didn't!

MRS STONE (in an angry voice): And that hole over the fireplace! Why did you do that?

MR STONE: I told you, dear. I only touched the wall and a piece fell out.

MRS STONE: It isn't possible.

At that moment the door bell rings again. They cross to the window and look out.

MR STONE: There's an old man at the door.

MRS STONE: Is he the second person? I thought

Genç Adam: Teşekkür ederim. Hoşça kalın.

Bayan Stone (kocasına): Genç adamla kapıya kadar gidebilir misin, Harry?

Bay Stone genç adamla çıkar. Kısa bir süre sonra geri döner.

Bayan Stone: Odayı istiyor mu dersin?

Bay Stone: Elbette ki hayır. Onu beğenmedi. Bunu anlayabilirdin. Telefon etmeyecek.

Bayan Stone: İnşallah onu tutar. Onu beğendim.

Bay Stone: Ben beğenmedim!

Bayan Stone (Öfkeli bir sesle): Ya şöminenin üzerindeki delik! Niçin yaptın onu?

Bay Stone: Söyledim ya, şekerim. Sadece duvara dokundum ve bir parça düştü.

Bayan Stone: Mümkün değil.

O sırada kapı zili yine çalar. Pencereye geçip dışarı bakarlar.

Bay Stone: Kapıda yaşlı bir adam var.

Bayan Stone: İkinci kişi o mu? Daha genç sa-

that he was younger. He doesn't look very clean.

MR STONE: Shall I go and open the door?

MRS STONE: Can't we stay here? He doesn't know that we're in. Perhaps he won't wait.

The doorbell rings again.

MR STONE: He knows that we're in the house. Perhaps he saw the young man when he came out.

MRS STONE: But what shall I say to him? I don't want to look after an old man. He may get ill.

MR STONE: But you must let him see the room. Perhaps he has come a long way.

MRS STONE: All right. Let him come in. But he can't have the room.

Mr Stone goes out. He comes back with the old man.

OLD MAN: Good morning, Mrs Stone. My name's Arthur Dean. I telephoned you about the room.

MRS STONE: Yes, I know. But I'm very sorry. A person has already taken the room.

nıyordum onu. Pek temiz görünmüyor.

Bay Stone: Gidip kapıyı açayım mı?

Bayan Stone: Burada kalamaz mıyız? İçeride olduğumuzu bilmiyor. Belki beklemez.

Kapı zili yine çalar.

Bay Stone: Evde olduğumuzu biliyor. Belki de çıktığı zaman genç adamı gördü.

Bayan Stone: Fakat ne söyleyeyim ona? Yaşlı bir adama bakmak istemiyorum. Hastalanabilir.

Bay Stone: Fakat ona odayı göstermelisin. Belki uzun yoldan geldi.

Bayan Stone: Peki. İçeri girsin. Fakat odayı tutamaz.

Bay Stone dışarı çıkar. Yaşlı adamla döner.

Yaşlı Adam: Günaydın, Bayan Stone. Benim adım Arthur Dean'dır. Oda için size telefon ettim.

Bayan Stone: Evet, biliyorum. Fakat çok özür dilerim. Birisi odayı tuttu bile.

OLD MAN: Already?

MRS. STONE: Yes, I've let it. A young man came a short time ago and he's taken the room.

OLD MAN: Oh, I met a young man near your house. Perhaps it was the same person. I stopped him in the street and asked him the way.

MR STONE: Yes, that was the young man. He left a few minutes ago.

OLD MAN: But he said that he didn't want the room.

MR STONE: Oh, did he say that? (He looks at his wife.)

OLD MAN: Yes, he said that he came here. He told me that he didn't like the room. (He looks round the room.) But it's very nice. I like it.

MRS STONE: We live a long way from the town. There aren't many buses. Only one an hour.

OLD MAN: Oh, that doesn't matter. I don't go to work. When I go to town, I can walk. I enjoy a walk. And your house is very quiet. Few houses are quiet like this.

Yaşlı Adam: Şimdiden mi?

Bayan Stone: Evet, onu kiraya verdim. Kısa bir süre önce genç bir adam geldi ve odayı tuttu.

Yaşlı Adam: A, evinizin yakınında genç bir adamla karşılaştım. Belki de aynı kişiydi. Onu sokakta durdurup yolu sordum.

Bay Stone: Evet, o genç adamdı. Birkaç dakika önce ayrıldı.

Yaşlı Adam: Fakat odayı istemediğini söyledi.

Bay Stone: A, öyle mi söyledi? (Karısına bakar.)

Yaşlı Adam: Evet, buraya geldiğini söyledi. Odayı beğenmediğini anlattı. (Odanın dört bir yanına bakar.) Fakat çok güzel. Ben onu beğeniyorum.

Bayan Stone: Kasabadan hayli uzak oturuyoruz. Çok otobüs yok. Sadece saatte bir.

Yaşlı Adam: O, ziyanı yok. İşe gitmiyorum. Kasabaya gittiğim zaman yürüyebilirim. Yürüyüşten zevk alırım. Hem eviniz pek sakin. Pek az ev bunun gibi sakindir.

MRS STONE: It's quiet at the moment. But my husband makes a lot of noise. And I like to listen to the radio. Then the house isn't very quiet then.

OLD MAN: Oh, that's quite different. I was talking about the noise of cars and buses.

MRS STONE: The room's rather cold in winter.

OLD MAN: I won't notice it. I may be old, but I'm still very strong. (He crosses to the window.) It's a nice view from here. I like a room with a view.

MR STONE: Yes, it is nice, isn't it?

MRS STONE: It's nice now. But they're going to build houses over there. When that happens, there won't be a view.

OLD MAN: Perhaps they'll never build them. Who knows?

MR STONE: What about the furniture? Do you like that?

OLD MAN: Yes, very much. I like old furniture.

MRS STONE: I'm afraid that the bed's very hard. Go and try it.

Bayan Stone: Şu anda sakindir. Fakat kocam çok gürültü yapar. Hem ben radyo dinlemeyi severim. O zaman ev pek sakin değildir.

Yaşlı Adam: O, bu oldukça farklı. Arabaların otobüslerin gürültüsünü söylüyordum.

Bayan Stone: Oda kışın biraz soğuktur.

Yaşlı Adam: Farkına varmam. Yaşlı olabilirim, fakat hâlâ güçlüyüm. (Pencereye geçer.) Buradan güzel bir manzara var. Manzaralı odayı severim.

Bay Stone: Evet, güzeldir, değil mi?

Bayan Stone: Şimdi güzel. Fakat oraya evler inşa edecekler. Bu olunca manzara kalmayacak.

Yaşlı Adam: Onları hiç inşa etmezler belki. Kimbilir?

Bayan Stone: Peki ya mobilya? Beğeniyor musunuz?

Yaşlı Adam: Evet, pek çok. Eski mobilyayı severim.

Bayan Stone: Korkarım ki yatak pek sert. Gidip deneyin.

OLD MAN: It's not necessary. I like a hard bed. Yes, I like this room very much. I was looking for a room like this. I hope that it doesn't cost a lot.

MRS STONE: Five pounds a week.

OLD MAN: Five pounds. Well, that's not much for this room. I was ready to pay six for a good room. Is that with breakfast?

MR STONE: Yes, with breakfast.

MRS STONE: Of course, the room isn't quite ready. Look at that wall. (She points to the wall over the fireplace.) We'll have to repair it. It will take time.

OLD MAN: Oh, that doesn't matter. I can put a picture over the hole. That will cover it.

MR STONE: We have some old pictures. Where are they, Mary? They're still in the attic, aren't they?

MRS STONE: Yes, I put them in the attic. I didn't like them.

OLD MAN: Well, we can put one of those over the hole.

Yaşlı Adam: Gereği yok. Sert yatağı severim. Evet, bu odayı pek beğeniyorum. Böyle bir oda arıyordum. Parasının çok olmayacağını umarım.

Bayan Stone: Haftalığı beş paund.

Yaşlı Adam: Beş paund. Ya, bu oda için fazla değil. İyi bir odaya altı paund ödemeye hazırdım. Kahvaltıyla mı bu?

Bay Stone: Evet, kahvaltıyla.

Bayan Stone: Elbette ki oda pek hazır değil. Şu duvara bakın. (Şöminenin üzerindeki duvarı işaret eder.) Onu onarmak zorunda kalacağız. Zaman alacaktır.

Yaşlı Adam: O, ziyanı yok. Delik üzerine bir resim koyabilirim. Onu kapayacaktır.

Bay Stone: Bazı eski resimlerimiz var. Onlar nerede, Mary? Hâlâ tavan arasındadırlar, değil mi?

Bayan Stone: Evet, onları tavan arasına koydum. Onları beğenmedim.

Yaşlı Adam: Şey, birini deliğin üzerine koyabiliriz.

MR STONE: I'll go and get one or two. You can have a look at them. (He goes out of the room.)

MRS STONE: You said that you didn't work, Mr Dean.

OLD MAN: That's right. I stopped work two years ago.

MRS STONE: Where did you work?

OLD MAN: In a museum.

MRS STONE: What did you do in the museum?

OLD MAN: I was in charge of the pictures, in fact. I know a lot about pictures. I'm writing a book about them. So I need a quiet room. Like a museum!

MRS STONE: Yes, I see.

Mr Stone comes back with the pictures. He has one big picture and two smaller ones.

MRS STONE: Mr Dean used to work in a museum, Harry. He knows a lot about pictures.

MR STONE: Well, he won't like these! They are very dirty.

Mr Dean looks at the pictures.

Bay Stone: Gidip bir iki tane getireyim. Onlara göz atabilirsiniz. (Odadan çıkar).

Bayan Stone: Bana çalışmadığınızı söylemiştiniz, Bay Dean.

Yaşlı Adam: Tamam. İki yıl önce çalışmayı bıraktım.

Bayan Stone: Nerede çalıştınız?

Yaşlı Adam: Bir müzede.

Bayan Stone: Müzede ne yapardınız?

Yaşlı Adam: Aslında resimlerin başındaydım. Resim konusunda çok bilirim. Onlar hakkında bir kitap yazıyorum. Bu yüzden sakin bir odaya ihtiyacım var. Bir müze gibi!

Bayan Stone: Evet, anlıyorum.

Bay Stone resimlerle geri döner. Bir büyük, iki de daha küçük resmi vardır.

Bayan Stone: Bay Dean müzede çalışırmış, Harry. Resimler hakkında çok şey biliyor.

Bay Stone: Ya, bunları beğenmeyecektir! Pek kirliler.

Bay Dean resimlere bakar.

OLD MAN: Well, this big one will cover the hole.

MR STONE: Do you like it?

OLD MAN: It's not a bad picture. I'll clean it for you. I know about these things. (He picks up one of the smaller pictures.) Well, this is a surprise!

MR STONE: What is it?

The old man takes the picture to the window. He looks at it with great care.

OLD MAN: Is this really yours?

MR STONE: Yes, of course. All these pictures belonged to my wife'mother. Why? Is it a good picture?

OLD MAN: Yes, it is. It's by John Holland. Look, you can see his name here. In the corner of the picture.

MRS STONE: Who was he? I've never heard of him. Did he paint good pictures?

OLD MAN: Yes, he painted some very good pictures. He lived about a hundred years ago. People didn't like his pictures then but they like them now.

Yaşlı Adam: Şey, bu büyük olan deliği kapatacaktır.

Bay Stone: Beğeniyor musunuz onu?

Yaşlı Adam: Fena bir resim değil. Size temizlerim onu. Bu şeylerden anlarım. (Küçük resimlerden birini alır.) O, bu bir sürpriz!

Bay Stone: Nedir?

Yaşlı adam resmi pencereye götürür. Ona büyük bir özenle bakar.

Yaşlı Adam: Gerçekten sizin mi bu?

Bay Stone: Evet, tabii. Bütün bu resimler karımın annesine aitti. Niçin? İyi bir resim mi?

Yaşlı Adam: Evet; John Holland tarafından yapılmıştır. Bakın, adını burada görebilirsiniz. Resmin köşesindedir.

Bayan Stone: Kimdi o? Hiç duymamıştım onu. İyi resimler mi yaptı?

Yaşlı Adam: Evet, bir takım pek iyi resimler yaptı. Yüz yıl kadar önce yaşadı. O zaman insanlar onun resimlerini beğenmedi ama şimdi onları beğeniyorlar.

MR STONE: I see. And is the picture worth much?

OLD MAN: Oh, yes, It's worth quite a lot of money. It may be worth a thousand pounds.

MR STONE: A thousand pounds! Did you hear that, Mary? This little picture may be worth a thousand pounds! And we put it in the attic.

MRS STONE: I can't believe it.

MR STONE: And there are a lot of pictures in the attic.

OLD MAN: Well, I must look at all of them. (To Mrs Stone.) But perhaps you don't want to let the room now. You'll be rich when you sell the pictures.

MRS STONE: No, of course you must have the room. And I'll be able to buy new furniture with the money.

OLD MAN: No, please don't do that! Not for me. I like this old furniture. Don't change it. I'm sure that I'll be very happy here.

Bay Stone: Anlıyorum. Peki, bu resim çok değerli midir?

Yaşlı Adam: O, evet. Hayli para değerindedir. Bin paund değerinde olabilir.

Bay Stone: Bin paund! Duydun mu bunu, Mary? Bu küçük resim bin paund değerinde olabilir! Ve biz onu tavan arasına koyduk.

Bayan Stone: İnanamıyorum.

Bay Stone: Tavan arasında hem bir sürü resim var.

Yaşlı Adam: Ya, onların hepsine bakmalıyım. (Bayan Stone'a.) Fakat belki de şimdi odayı kiraya vermek istemezsiniz. Resimleri satınca zengin olacaksınız.

Bayan Stone: Hayır, odayı tutmalısınız tabii. Hem ben de parayla yeni mobilya satın alabileceğim.

Yaşlı Adam: Hayır, bunu yapmayın, lütfen! Benim için hayır. Bu eski mobilyayı beğeniyorum. Onu değiştirmeyin. Burada çok mutlu olacağıma eminim.

SORULAR

Okuduğunuz **"The right person"** isimli oyun ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. What is ready?
2. How has she worked?
3. Does Mr Stone like the room?
4. What is wrong with it?
5. Is the room clean or dirty?
6. Whom did the furniture belong to?
7. What do people like today?
8. What isn't necessary?
9. Have they got enough money?
10. Is this the reason?
11. Why does she let it?
12. Where is she all day?
13. Does he want a lot of noise?
14. What kind of person does he want?
15. Who is the right person?
16. How many people are coming that morning?
17. When did they telephone?
18. What has the room?
19. Who is on time?

20. Who pushes the wall?
21. What is he looking for?
22. Does he like the furniture?
23. Is the bed hard or soft?
24. How is it?
25. What doesn't interest him?
26. Why is it so?
27. What does he see in the wall?
28. How much does she want for the room?
29. What kind of breakfast will she give?
30. Who comes next?
31. Why doesn't she want him?
32. Who enjoys a walk?
33. Does he like the furniture?
34. Where had the old man worked?
35. When did he stop work?
36. When did John Holland live?
37. How much may it be worth?
38. Where did they put the pictures?
39. Will they change the furniture?

AN AFTERNOON ON THE BEACH

Characters:

MR BROWN

MRS BROWN

JOHN

MARY

their children

GRANDMOTHER

Scene I

The Brown family have come to the beach. Grandmother is walking between Mr and Mrs Brown. They are holding her arms. John and Mary are in front. They are looking for a place on the beach. John is carrying a chair. Mary has two baskets.

JOHN: Look, there's a nice place. Near the cliffs. (They both go to it.)

MARY: Yes, this is fine. (They put down the

KUMSALDA BİR ÖĞLE SONRASI

Kişiler:

Bay Brown

Bayan Brown

John

Mary

Onların çocukları

Büyükanne

Sahne I

Brown ailesi sahile gelmiştir. Büyükanne, Bay ve Bayan Brown arasında yürüyor. Onun kollarını tutuyorlar. John ve Mary öndedir. Kumsalda bir yer aramaktadırlar. John bir iskemle taşımaktadır. Mary'de iki sepet vardır.

John: Bak, güzel bir yer var. Kayaların yanında. (Her ikisi de ona gider.)

Mary: Evet, bu iyidir. (İskemleyle sepetleri yere

chair and baskets. Mary call to her mother and father.) We've found a place near the cliff. Be quick.

MRS BROWN: We can't come quickly. We can't leave your grandmother. You know that she is old. She can't walk quickly.

GRANDMOTHER: I can walk by myself. I'm not a child!

MR BROWN: We'll stay with you, grandmother. You may fall on these stones.

MRS BROWN: You have to take care at your age.

They reach the place near the cliff at last.

MR BROWN: Yes, this will be all right. But don't leave the baskets there, Mary. Put them in the shade.

Mary puts the baskets in the shade.

JOHN: Shall I put grandmother's chair in the shade, too?

MRS BROWN: No, not in the shade. Put it in the sun, John. Over there. (She points to a place. It is a little away from the cliffs.) The sun will be good for grandmother.

koyarlar. Mary annesiyle babasına seslenir.) Kayaların yakınında güzel bir yer bulduk. Çabuk olun.

Bayan Brown: Çabuk gelemeyiz. Büyükannenizi bırakamayız. Yaşlı olduğunu biliyorsunuz. Çabuk yürüyemez.

Büyükanne: Kendi başıma yürüyebilirim. Ben çocuk değilim!

Bay Brown: Seninle kalacağız, büyükanne. Bu taşların üzerine düşebilirsin.

Bayan Brown: Senin yaşında dikkat etmen gerekir.

Sonunda kayaların yakınındaki yere ulaşırlar.

Bay Brown: Evet, burası uygun. Fakat sepetleri orada bırakma, Mary. Onları gölgeye koy.

Mary sepetleri gölgeye koyar.

John: Büyükannenin iskemlesini de gölgeye koyayım mı?

Bayan Brown: Hayır, gölgeye değil. Güneşe koy onu, John. Oraya. (Bir yeri işaret eder. Kayalardan azıcık ötededir.) Güneş büyükanneye iyi gelecektir.

GRANDMOTHER: But I don't want so sit in the sun! I want to read and have a little sleep.

MRS BROWN: Put the chair there, John. (John takes the chair and puts it in the sun.) That's right. Come along, grandmother.

MR BROWN: Yes, come along. The sun will be good for you. We don't often have a warm day like this.

They lead grandmother to the chair. Grandmother sits down.

MRS BROWN: There! It's nice to be in the sun, isn't it?

GRANDMOTHER: No, I want to sit in the shade. I told you. Can I have something to drink?

MRS BROWN: No, not yet. It's only three o'clock. We'll have tea at four.

Mr and Mrs Brown sit down near grandmother's chair.

MARY: What are we going to do this afternoon? Are we going to stay here?

JOHN: Can we go in the sea?

MRS BROWN: No, not here, John. It isn't a good place.

Büyükanne: Fakat ben güneşte oturmak istemiyorum! Okuyup biraz uyumak istiyorum.

Bayan Brown: İskemleyi oraya koy, John. (John iskemleyi alıp güneşe koyar.) Tamam. Haydi gel, büyükanne.

Bay Brown: Evet, gel haydi. Güneş sana iyi gelecektir. Çoğu zaman böyle ılık günümüz olmaz.

Büyükanneyi iskemleye götürürler. Büyükanne oturur.

Bayan Brown: İşte! Güneşte olmak güzel, öyle değil mi?

Büyükanne: Hayır, gölgede oturmak isterim. Size söyledim. Bir şey içebilir miyim?

Bayan Brown: Hayır, henüz değil. Saat daha üç. Dörtte çay içeceğiz.

Bay ve bayan Brown büyükannenin yakınına otururlar.

Mary: Bugün öğleden sonra ne yapacağız? Burada mı kalacağız?

John: Denize girebilir miyiz?

Bayan Brown: Hayır, burada değil, John. İyi bir yer değil.

JOHN (to his father): Can we go to the cave, then? You promised to take us there.

MRS BROWN: I'm tired. I want to have a rest. We can go later.

JOHN: No, we must go soon. The tide will come in. When the tide comes in, the cave is full of water.

MR BROWN: We must take them. I promised.

MRS BROWN: Where is the cave? Is it far?

MARY: It's about a mile from here.

MRS BROWN: (to her husband): You take them, dear. I'll stay here and look after grandmother.

GRANDMOTHER: Don't stay here for me. I can look after myself.

MARY: Oh, please come, mother. I don't want to go without you.

MRS BROWN: But what about grandmother? We can't leave her here. She'll be all alone.

GRANDMOTHER: I want to be alone! I want to read and have a rest.

MRS BROWN: Are you sure, grandmother? I don't like to leave you.

John (Babasına): Öyleyse mağaraya gidebilir miyiz? Bizi oraya götürmeye söz vermiştin.

Bayan Brown: Yorgunum. Biraz dinlenmek istiyorum. Daha sonra gidebiliriz.

John: Hayır, hemen gitmeliyiz. Sular yükselecek. Sular yükselince mağara suyla dolar.

Bay Brown: Onları götürmeliyiz. Söz verdim.

Bayan Brown: Mağara nerede? Uzak mı?

Mary: Buradan bir mil (birbuçuk kilometre) kadar.

Bayan Brown (kocasına): Onları sen götür, canım. Ben burada kalıp büyükanneye bakacağım.

Büyükanne: Burada benim için kalmayın. Ben kendime bakabilirim.

Mary: Ah, lütfen gel, anne. Sensiz gitmek istemiyorum.

Bayan Brown: Büyükanne ne olacak? Onu burada bırakamayız. Yapayalnız olacak.

Büyükanne: Yalnız olmak istiyorum. Okuyup biraz dinlenmek istiyorum.

Bayan Brown: Emin misin, büyükanne? Seni bırakmak hoşuma gitmiyor.

GRANDMOTHER: Yes, I'm quite sure. If you stay, you'll talk. I want to have a rest.

MRS BROWN: All right, grandmother. (She gets up. Mr Brown does the same.) Here's your book. And your umbrella, too. Put up the umbrella if you feel warm.

Mr Brown and the children walk off. Mary calls to her mother.

MARY: Are you coming, mother?

MRS BROWN: Yes, I'm ready. (She turns to grandmother.) Goodbye, grandmother. We'll soon be back. Then we'll have a nice cup of tea.

GRANDMOTHER: Goodbye. Have a nice time. (She opens her book and begins to read it.)

The Brown family walk across the beach.

GRANDMOTHER (to herself): Ah, they've gone at last! Now I'll move my chair into the shade. (She puts her book on the sand. She stands up and carries her chair to the cliffs. She puts it behind a big rock. Then she sits down.) Ah, it's nice behind this rock. I'm in the shade at last. Now I can have a good rest. (She closes her eyes and is soon asleep.)

Büyükanne: Evet, iyice eminim. Kalırsan eğer, konuşacaksın. Dinlenmek istiyorum.

Bayan Brown: Peki, büyükanne. (Ayağa kalkar. Bay Brown da aynını yapar). İşte kitabın. Ve de şemsiyen. Sıcak gelirse sana, şemsiyeni aç.

Bay Brown'la çocuklar (yürüyerek) uzaklaşırlar. Mary annesine seslenir.

Mary: Geliyor musun, anne?

Bayan Brown: Evet, hazırım. (Büyükanneye döner). Hoşça kal, büyükanne. Çok geçmeden döneriz. Sonra bir fincan güzel çay içeriz.

Büyükanne: Güle güle. İyi eğlenceler. (Kitabını açıp okumaya başlar.)

Brown ailesi (yürüyerek) kumsalı geçer.

Büyükanne (kendi kendine): Oh, sonunda gittiler! Şimdi iskemlemi gölgeye çekeyim. (Kitabını kumun üzerine koyar. Ayağa kalkar ve iskemlesini kayalara taşır. Onu büyük bir kayanın arkasına koyar. Sonra oturur.) Ah, bu kayanın arkası güzel. Sonunda gölgedeyim. Şimdi biraz dinlenebilirim. (Gözlerini kapar ve çok geçmeden uykuya dalar.)

Scene 2

The Brown family go into the cave.

MR BROWN: Well, here we are at last!

MRS BROWN: It's dark. I can't see anything.

MR BROWN: Wait a minute. I've got a box of matches, I'll light one.

JOHN: Can I do it?

MR BROWN: No, you may drop the box.

Mr Brown lights a match. They can see the inside of the cave.

MR BROWN: How's that? Now you can see.

MARY: Here's a piece of paper. Light that, too.

Mr Brown lights the piece of paper.

MRS BROWN: It's cold and wet in here. I don't like it.

MARY: But it's a famous cave, mother.

MRS BROWN: Why, what happened here?

JOHN: Smugglers used to come here, didn't they?

Sahne 2

Brown ailesi mağaraya girer.

Bay Brown: Eee... sonunda geldik!

Bayan Brown: Karanlık. Hiçbir şey göremiyorum.

Bay Brown: Bir dakika bekle. Bir kutu kibritim var. Birini yakayım.

John: Ben yapabilir miyim onu?

Bay Brown: Hayır, kutuyu düşürebilirsin.

Bay Brown bir kibrit yakar. Mağaranın içerisini görebilirler.

Bay Brown: Bu nasıl? Şimdi görebiliyorsunuz.

Mary: İşte bir kâğıt parçası. Bunu da tutuştur.

Bay Brown kâğıt parçasını tutuşturur.

Bayan Brown: Burası soğuk ve ıslak. Hoşuma gitmiyor.

Mary: Fakat tanınmış bir mağaradır, anne.

Bayan Brown: Niçin, ne olmuş burada?

John: Kaçakçılar buraya gelirlerdi, değil mi?

MR BROWN: Yes, that's right. It was a smuggler's cave.

MRS BROWN: Did they live here? In this cave? It isn't a very nice place.

MARY: No, they didn't live here, mother. They used to bring things from the ships and hide them here.

The light goes out and the cave is dark again. Mr Brown lights a match.

JOHN: Can I go to the back of the cave? Let me have the matches, father.

MRS BROWN: No, stay here, John. You may fall. The floor of the cave is wet.

MARY: What did the smugglers do when the tide came in? Where did they put their things?

JOHN: There are some holes in the walls. They are higher than the water. The smugglers used to put their things there. Give me the matches, father, and I'll show you.

Mr Brown gives his son the box of matches. John goes to the back of the cave and lights a match.

JOHN: Can you see the holes? They're above

Bay Brown: Evet, doğru. Kaçakçılar mağarasıydı.

Bayan Brown: Burada mı oturuyorlardı? Bu mağarada mı? Pek hoş bir yer değil.

Mary: Hayır, burada oturmamışlar, anne. Gemilerden öteberi getirip burada saklarlarmış onları.

Işık söner ve mağara yine karanlıktır. Bay Brown bir kibrit yakar.

John: Mağaranın gerisine gidebilir miyim? Kibritleri bana verir misin, baba?

Bayan Brown: Hayır, burada kal, John. Düşebilirsin. Mağaranın zemini ıslak.

Mary: Sular yükselince kaçakçılar ne yaparmış? Eşyalarını nereye koyarlarmış?

John: Duvarlarda bazı delikler var. Sudan daha yüksekte onlar. Kaçakçılar eşyalarını oraya koyarlardı. Kibritleri bana ver, baba, sana göstereyim.

Bay Brown oğluna kibrit kutusunu verir. John mağaranın gerisine gider ve bir kibrit yakar.

John: Delikleri görebiliyor musun? Onlar başımın

my head.

MRS BROWN: Take care, John. You may fall.

At that moment John puts his foot in a hole. It is full of water. He drops the matches and the cave is dark again.

MRS BROWN: Now we're in the dark again.

MR BROWN: Have you got the matches, John?

JOHN: No, I've dropped them in the water.

MR BROWN: Then we'll have to go out. Come on John.

MRS BROWN: I'm glad. I don't like this place.

Mrs Brown and Mary leave the cave. Mr Brown and John follow. They stand outside.

MR BROWN: Ah! It's nice to be outside again.

MRS BROWN: It's four o'clock. We've wasted almost an hour.

MARY: Oh look, the tide's coming in.

JOHN: It will soon reach the cave.

MARY (pointing to the cliffs): It's very near the cliffs.

MRS BROWN: Oh! What about grandmother?

yukarısında.

Bayan Brown: Dikkat et, John. Düşebilirsin.

Tam o sırada John ayağını bir oyuğa koyar. Suyla doludur. Kibritleri düşürür ve mağara tekrar karanlıktır.

Bayan Brown: Yine karanlıktayız şimdi.

Bay Brown: Kibritler sende mi, John?

John: Hayır, suya düşürdüm onları.

Bay Brown: Öyleyse dışarı çıkmak zorundayız. Haydi gel, John.

Bayan Brown: Memnun oldum. Bu yerden hoşlanmıyorum.

Bayan Brown ile Mary mağaradan ayrılır. Bay Brown ile John da izler. Dışarda dururlar.

Bay Brown: Oh! Yine dışarıda olmak ne güzel.

Bayan Brown: Saat dört. Neredeyse bir saati boşuna harcadık.

Mary: O, bakın, sular yükseliyor.

John: Yakında mağaraya ulaşacak.

Mary (Kayaları işaret ederek): Kayaların pek yakınında.

Bayan Brown: O! Peki ya büyükanne? Onu kum-

We left her on the beach. Perhaps she's fallen asleep.

MR BROWN: I'm sure that she's all right.

MRS BROWN: We ought to go back quickly.

JOHN: I'm going to run back. Come on, Mary.

The children run off. Mr and Mrs Brown follow them quickly.

Scene 3

Like **Scene 1.** John and Mary arrive first.

JOHN: She's not here.

MARY: Her chair's gone, too.

JOHN (calling): We can't see her, father.

Mr Brown reaches the place. Mrs Brown follows him.

MR BROWN: What's happened? Isn't grandmother here?

MARY: We can't see her.

JOHN: She was there (pointing).

salda bıraktık. Belki de uyuya kalmıştır.

Bay Brown: İyi olduğuna eminim.

Bayan Brown: Çabucak dönmemiz gerekiyor.

John: Koşarak döneceğim. Haydi gel, Mary.

Çocuklar koşarak uzaklaşır. Bay ve Bayan Brown onları hızla izler.

Sahne 3

Birinci Sahne gibidir. John ile Mary ilk önce varır.

John: Burada değil.

Mary: İskemlesi de gitmiş.

John (seslenerek): Onu göremiyoruz, baba.

Bay Brown o yere ulaşır. Bayan Brown arkadan onu izler.

Bay Brown: Ne oldu? Büyükanne burada değil mi?

Mary: Onu göremiyoruz.

John: Oradaydı (göstererek).

MARY: The tide's come in and covered that part.

MRS BROWN: We've lost her! (She begins to cry.)

MR BROWN: I can't believe it. The water isn't very deep.

MRS BROWN (still crying): Grandmother couldn't swim!

JOHN: Look, there's her book. In the sea!

MARY: And her umbrella.

MR BROWN: But where's her chair? I can't see that.

MRS BROWN: It's at the bottom of the sea. With grandmother on it. It's all my fault! She wanted to sit near the cliffs, and I put her chair here.

MR BROWN: Don't cry, dear. It wasn't your fault.

JOHN: The tide's coming in quickly. Shall I get the baskets, father?

MR BROWN: Yes, get the baskets. I'll look after your mother.

Mary: Sular yükseldi ve o bölümü kapladı.

Bayan Brown: Onu kaybettik! (Ağlamaya başlar.)

Bay Brown: İnanamam. Su çok derin değil.

Bayan Brown (hâlâ ağlayarak): Büyükanne yüzemezdi!

John: Bakın, işte kitabı. Denizin içinde!

Mary: Ve de şemsiyesi.

Bay Brown: Fakat iskemlesi nerede? Onu göremiyorum.

Bayan Brown: Denizin dibinde. Üzerinde de büyükanneyle. Kabahat hep bende! O kayaların yanında oturmak istedi, bense iskemlesini buraya koydum.

Bay Brown: Ağlama, şekerim. Kabahat senin değildi.

John: Sular hızla yükseliyor. Sepetleri alayım mı, baba?

Bay Brown: Evet, sepetleri al. Ben annene bakarım.

John and Mary go to the big rock near the cliff. They both begin to laugh.

MR BROWN (rather angrily): Why are you children laughing? We've lost your grandmother. This isn't the time to laugh.

JOHN: Come and see, father.

Mr and Mrs Brown go to the rock. Then they too begin to laugh.

MRS BROWN: Why, it's grandmother!

MR BROWN: And she's still asleep!

MARY: But how did she get here?

JOHN: And who carried her chair?

Grandmother hears their voices and wakes up.

GRANDMOTHER: Oh, you're back. Did you have a nice time? I've had a good sleep. What's the matter? Why are you all looking at me?

MARY: We couldn't find you, grandmother.

JOHN: The tide has come in and we were afraid.

MR BROWN: We thought...

GRANDMOTHER (laughing): Well, I was here all the time.

John ile Mary kaya yakınındaki büyük kayaya gider. Her ikisi de gülmeye başlar.

Bay Brown (biraz öfkelice): Siz çocuklar niye gülüyorsunuz? Büyük annenizi kaybettik. Gülme sırası değil.

John: Gel de gör, baba.

Bay ve Bayan Brown kayaya giderler. O zaman onlar da gülmeye başlarlar.

Bayan Brown: A, büyükanne!

Bay Brown: Ve hâlâ uykuda!

Mary: Fakat buraya nasıl geldi?

John: Hem iskemlesini kim taşıdı?

Büyükanne seslerini duyar ve uyanır.

Büyükanne: O, döndünüz. Hoş vakit geçirdiniz mi? (Eğlendiniz mi?) Ben iyi bir uyku çektim. Ne var? Niçin hepiniz bana bakıyorsunuz?

Mary: Seni bulamadık, büyükanne.

John: Sular yükseldiği için korktuk.

Bay Brown: Zannettik ki...

Büyükanne (gülerek): Ya, ben hep buradaydım.

MRS BROWN: But how did you get here?

GRANDMOTHER: I walked here of course.

MARY: But who carried your chair?

GRANDMOTHER: I carried it myself.

MRS BROWN (beginning to get angry): You carried it yourself! At your age! You oughtn't to do things like that, grandmother. You'll get ill.

GRANDMOTHER: Well, I'm still alive! And now, what about tea?

MRS BROWN: Not yet. You'll have to wait.

GRANDMOTHER: But it's after four. I must have a cup of tea.

MRS BROWN: Later, grandmother. The tide's coming in. We can't stop here.

MR BROWN: Bring the baskets, Mary. John, you can carry grandmother's chair.

GRANDMOTHER (getting up): Don't forget my book and umbrella. I didn't bring them here.

MR BROWN: You've lost them. We saw them in the sea.

Bayan Brown: Fakat buraya nasıl geldin?

Büyükanne: Buraya yürüdüm, tabii.

Mary: Fakat iskemleni kim taşıdı?

Büyükanne: Ben onu kendim taşıdım.

Bayan Brown (kızmaya başlayarak): Sen kendin taşıdın. Senin yaşında! Böyle şeyler yapmamalısın, büyükanne. Hastalanacaksın.

Büyükanne: Ya, hâlâ sağım! Hem şimdi, çay ne oldu?

Bayan Brown: Henüz değil. Beklemen gerekiyor.

Büyükanne: Fakat dördü geçti. Bir fincan çay içmeliyim.

Bayan Brown: Daha sonra, büyükanne. Sular yükseliyor. Burada duramayız.

Bay Brown: Sepetleri getir, Mary. John, sen büyük annenin iskemlesini taşıyabilirsin.

Büyükanne (kalkarak): Kitabımla şemsiyemi unutmayın. Onları buraya getirmedim.

Bay Brown: Onları kaybettin. Denizin içinde gördük onları.

MRS BROWN: Yes, you've lost your umbrella. It was new. I bought it only last week.

MR BROWN: Well, it doesn't matter. We've still got grandmother!

The Brown family begin to move off.

Bayan Brown: Evet, şemsiyeni kaybettin. Yeniydi. Daha geçen hafta satın almıştım.

Bay Brown: Eee... ziyanı yok. Hâlâ büyükanneye sahibiz ya!

Brown ailesi uzaklaşmaya başlar.

SORULAR

Okuduğunuz **"An afternoon on the beach"** isimli oyun ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Where is there a nice place?
2. Who can't walk quickly?
3. Where will they put her chair?
4. Where will they put the baskets?
5. What is good for grandmother?
6. What does she want to do?
7. What does she want?
8. Where will they go?
9. Who is tired?
10. How far is the cave?
11. Will they go without their mother?
12. What will Mrs Brown do if she stays?
13. What will she do if she feels warm?
14. What will they have when they are back?
15. What will grandmother do?
16. Does she put it behind or in front of a rock?
17. What kind of rock is this?
18. What can she have now?
19. How is it inside the cave?

20. What have they got?
21. What do they light?
22. Why is the cave famous?
23. Who went to the back of the cave?
24. Why doesn't she like the cave?
25. Where are the holes?
26. Are they above or below John's head?
27. What time is it?
28. How many hours have they wasted?
29. What is coming in?
30. Whom have they lost?
31. Is she alive or dead?
32. Was her umbrella old or new?
33. When did she buy it?
34. Does it matter?

FRED'S OLD CAR

Characters

FRED YOUNG

EDNA BLACK, his girl-friend

MR BLACK

MRS BLACK

POLICEMAN

FIRST MAN

SECOND MAN

Scene I

The sitting-room of the Black's house. It is Saturday afternoon. Edna is reading. Fred comes into the room. He is very excited.

EDNA: Hello, Fred. You look excited. What is it?

FRED: You'll never guess!

EDNA: Have you bought me a present?

FRED'İN ESKİ OTOMOBİLİ

Kişiler:

Fred Young

Edna Black, onun kız arkadaşı

Bay Black

Bayan Black

Polis memuru

Birinci Adam

İkinci Adam

Sahne 1

Black'lerin evinin oturma odası. Cumartesi öğle sonrası. Edna okumaktadır. Fred odaya girer. Pek heyecanlıdır.

Edna: Merhaba, Fred. Heyecanlı görünüyorsun. Ne var?

Fred: Hiç tahmin edemezsin.

Edna: Bana bir hediye mi satın aldın?

FRED: It's a present for both of us.

EDNA: For both of us? I can't guess. Tell me.

FRED: I've bought a car!

EDNA: Oh, Fred! You've bought a car at last! Where is it?

FRED: It's standing outside the house. Go to the window and see.

Edna crosses to the window. Fred follows her. There are two cars outside the house. One is new. The second is very old.

EDNA (looking at the new car): It's beautiful, Fred.

FRED: I'm glad that you like it.

EDNA: But it cost a lot of money, didn't it?

FRED: No, of course not. Old cars are very cheap.

EDNA: Oh, I was looking at the new car.

FRED: No, the old one is mine. You like it, don't you?

EDNA: Well, it doesn't look very nice.

FRED: That's not important. It's got a good

Fred: Her ikimiz için de bir hediye.

Edna: Her ikimiz için de mi? Kestiremiyorum. Söyle bana.

Fred: Bir araba satın aldım!

Edna: O, Fred! Sonunda bir arada satın araba Nerede o?

Fred: Evin dışında duruyor. Pencereye git de gör.

Edna pencereye geçer. Fred onu izler. Evin dışında iki araba vardır. Biri yenidir. İkincisi pek eskidir.

Edna (yeni arabaya bakarak): O güzel, Fred.

Fred: Beğenmene memnun oldum.

Edna: Fakat çok paraya mal oldu, değil mi?

Fred: Hayır, olmadı tabii. Eski arabalar çok ucuzdur.

Edna: O, yeni arabaya bakıyordum.

Fred: Hayır, eski olan benimkidir. onu beğeniyorsun, değil mi?

Edna: Şey, pek güzel görünmüyor.

Fred: Bu önemli değildir. İyi bir motoru var. Onu

engine. I drove it here and it went very well.

EDNA: But where did you get it?

FRED: I bought it from a friend. He's buying a new car, so he sold me his old one.

EDNA: He was glad to sell it! How much did you pay for it?

FRED: Only twenty-five pounds. It wasn't much.

EDNA: It's quite a lot of money. We want to save money, don't we?

FRED: I know. But we must have some pleasures. Come on, shall we go for a ride?

EDNA: I'm waiting for my father and mother. They're coming back for tea. (Pointing out of the window.) Look, there's their car now. You talk to them while I make the tea.

Edna goes out. After a few minutes, Mrs and Mr Black come into the room.

MRS BLACK: Hello, Fred.

MR BLACK (rather angrily): I couldn't leave my car outside my own house! There are two cars there.

buraya sürdüm (kullandım) ve pek iyi çalıştı.

Edna: Fakat onu nereden aldın?

Fred: Bir arkadaştan satın aldım. Yeni bir araba satın alıyor, bu yüzden eskisini bana sattı.

Edna: Sattığına memnun olmuştur! Onun için ne kadar ödedin?

Fred: Sadece yirmi beş paund. Fazla değildi.

Edna: Oldukça çok para. Para biriktirmek istiyoruz, değil mi?

Fred: Biliyorum. Fakat bazı zevklerimiz olmalı. Haydi gel, bir gezinti yapalım mı?

Edna: Babamla annemi bekliyorum. Çaya dönecekler. (Pencereden dışarısını işaret ederek). Bak işte onların arabası şimdi. Ben çay pişirirken sen onlarla konuş.

Edna dışarı çıkar. Birkaç dakika sonra Bay ve Bayan Black odaya girer.

Bayan Black: Merhaba, Fred.

Bay Black (biraz öfkelice): Arabamı kendi evimin dışında bırakamadım. Orada iki araba var.

MRS BLACK: One is an ugly old car. It doesn't look nice outside the house.

MR BLACK: Who owns it?

FRED: It's mine.

MR BLACK (surprised): Yours? When did you buy a car?

FRED: Today. I'm sorry that it's in the way.

MRS BLACK: But why did you buy an old car like that?

FRED: I need a car and I haven't much money.

MR BLACK: You've wasted your money, young man. You'll be sorry.

FRED: I know that the car doesn't look nice. But it goes well.

MRS BLACK: For a few days perhaps. Then you'll have trouble.

MR BLACK: It's always the same with old cars. You ought to get a new one.

FRED: But I told you. I haven't enough money.

MR BLACK: You don't need a car. You can use mine when it's free.

Bayan Black: Bir tanesi eski, çirkin bir araba. Evin dışında güzel görünmüyor.

Bay Black: Sahibi kim?

Fred: Benimkidir o.

Bay Black (şaşkın): Seninki mi? Ne zaman araba satın aldın?

Fred: Bugün. Engel olduğu için özür dilerim.

Bayan Black: Fakat niçin onun gibi eski bir araba satın aldın?

Fred: Bir arabaya ihtiyacım var ve fazla param yok.

Bay Black: Paranı çar-çur etmişsin, delikanlı. Üzüleceksin. (Pişman olacaksın.)

Fred: Arabanın güzel görünmediğini biliyorum. Fakat iyi işliyor.

Bayan Black: Birkaç gün için belki. Sonra başın derde girecektir.

Bay Black: Eski arabalar daima aynıdır. Yeni bir tane edinmeliydin.

Fred: Fakat size söyledim. Yeterince param yok.

Bay Black: Arabaya ihtiyacın yok. Boş olduğunda benimkini kullanabilirsin.

MRS BLACK: Or you can come out with us.

FRED: We always go out in your car. Now we can go out in mine.

MRS BLACK: I won't!

Edna comes in with the tea.

EDNA: Has Fred told you about the car?

MRS BLACK: We've seen it!

FRED: They don't like it.

EDNA: Fred wants to go out for a ride. Will you come, too?

MRS BLACK: I'm not coming.

EDNA: Oh, mother, you must.

MR BLACK: Yes, we ought to give the car a chance. It looks ugly, but perhaps it goes well.

MRS BLACK: All right. But we won't go very far.

EDNA: Drink your tea, mother, and then we'll all go out.

They all sit down and drink their tea.

Bayan Black: Ya da bizimle birlikte çıkabilirsiniz.

Fred: Daima sizin arabanızla çıkıyoruz. Şimdi benimkiyle çıkabiliriz.

Bayan Black: Ben çıkmam!

Edna çayla içeri girer.

Edna: Fred arabadan bahsetti mi size?

Bayan Black: Onu gördük!

Fred: Ondan hoşlanmıyorlar.

Edna: Fred dolaşmaya çıkmak istiyor. Siz de gelir misiniz?

Bayan Black: Ben gelmiyorum.

Edna: O, anne, gelmelisin.

Bay Black: Evet, arabaya bir şans tanımalıyız. Çirkin görünüyor ama belki iyi işliyordur.

Bayan Black: Peki. Fakat pek uzağa gitmeyelim.

Edna: Çayını iç anne, sonra hep birlikte çıkarız.

Hep beraber oturup çaylarını içerler.

Scene 2

In the car. Fred is driving and Mr Black is sitting beside him. Edna and her mother are sitting in the back.

FRED (rather excited): You see! The car goes very well.

MRS BLACK: We haven't gone very far yet.

MR BLACK: The engine makes a lot of noise, doesn't it?

FRED: Well, it's not a new car, of course.

MRS BLACK: It smells, too. I think that I shall be sick.

FRED: Open the window. Let the air come in.

MRS BLACK: It is open. You can't close it!

EDNA: You'll be all right when we reach the country, mother.

MR BLACK: Which way are we going?

FRED: Through the town.

MR BLACK: Is that a good idea, Fred? You

Sahne 2

Arabada. Fred sürmekte ve Bay Black de yanında oturmaktadır. Edna ile annesi arkada oturmaktadırlar.

Fred (biraz heyecanlı): Görüyorsunuz! Araba iyi işliyor.

Bayan Black: Fazla uzağa gitmedik henüz.

Bay Black: Motor hayli gürültü yapıyor, değil mi?

Fred: Eee... yeni bir araba değil, tabii.

Bayan Black: Kokuyor da. Hastalanacağım sanırım.

Fred: Pencereyi açın. İçeri hava girsin.

Bayan Black: Açık. Kapatamazsınız!

Edna: Şehir dışına ulaşınca iyileşirsin, anne.

Bay Black: Hangi yoldan gidiyoruz?

Fred: Kasaba içinden.

Bay Black: Bu iyi bir fikir mi, Fred? Arabayı

haven't driven the car much.

EDNA: There are a lot of cars on the road. It's Saturday.

MRS BLACK: And a lot of people, too. I hope that they don't see us.

FRED: They'll be busy. They won't look at you.

They reach the centre of the town. A policeman stops the line of cars. Fred is near the front of the line.

FRED: A lot of cars are crossing in front. We'll have to wait a few minutes.

MR BLACK: Turn off the engine, Fred. It's getting hot.

Fred turns off the engine.

EDNA: Look, there's Mrs Jones over there.

MR BLACK: She's looking at us.

MRS BLACK: I'm not surprised. She'll tell all her friends about the car and they'll have a good laugh.

FRED: Let them laugh. What does it matter?

MR BLACK: The traffic is moving again. You

fazla sürmüş değilsin.

Edna: Yol üzerinde çok araba vardır. Bugün cumartesi.

Bayan Black: Ve birçok da insan. İnşallah bizi görmezler.

Fred: Meşguldürler. Size bakmazlar.

Kasabanın ortasına varırlar. Bir polis memuru arabalar dizisini durdurur. Fred dizinin önüne yakındır.

Fred: Önden bir sürü araba geçiyor. Birkaç dakika beklemek zorunda kalacağız.

Bay Black: Motoru kapa, Fred. Isınıyor.

Fred motoru kapar.

Edna: Bakın, Bayan Jones orada.

Bay Black: Bize bakıyor.

Bayan Black: Şaşmadım. Tüm arkadaşlarına arabadan bahsedecektir ve bir iyi güleceklerdir.

Fred: Gülsünler. Ne ziyanı var? (Ne çıkar?)

Bay Black: Trafik tekrar hareket ediyor. Şim-

can go now.

Fred turns on the engine. The car moves a little way and then stops.

MR BLACK: What's the matter?

FRED: I don't know. The car won't move.

MRS BLACK: It's a fine place to stop! In the middle of the road!

EDNA: The policeman is coming across, Fred.

POLICEMAN: Are you in trouble, sir? What's the matter?

FRED: I'm not sure. The car won't go.

POLICEMAN: Well, you can't stop here. The cars can't go past. We'll push the car to the side of the road.

Fred gets out. They push the car to the side of the road. Then they open the front of the car and look at the engine.

POLICEMAN: The engine's very dirty. Perhaps that's the trouble.

FRED: It was running very well. I can't understand it.

POLICEMAN: Have you got enough petrol in

di gidebilirsin.

Fred motoru çalıştırır. Araba biraz ilerler ve sonra durur.

Bay Black: Ne var?

Fred: Bilmiyorum. Araba kımıldamıyor.

Bayan Black: Durmak için güzel bir yer! Yolun ortasında!

Edna: Polis memuru karşıdan geliyor, Fred.

Polis Memuru: Başınız dertte mi, efendim? Ne var?

Fred: Emin değilim. Araba çalışmıyor.

Polis Memuru: Ya, burada duramazsınız. Arabalar geçemez. Arabayı yolun kenarına iteceğiz.

Fred dışarı çıkar. Arabayı yolun kenarına iterler. Sonra arabanın önünü açıp motora bakarlar.

Polis Memuru: Motor çok kirli. Belki bozukluk budur.

Fred: Pek iyi çalışıyordu. Anlamıyorum.

Polis Memuru: Arabada yeterince benzininiz var mı,

the car, sir? People often forget to put in petrol.

FRED: Oh, I didn't think about that. (He looks inside the car.)

POLICEMAN: Well?

FRED: I'm afraid that you're right. I haven't any petrol.

POLICEMAN: Hmm. You ought to think of these things.

FRED: I'm very sorry. Where can I get some petrol?

POLICEMAN: There's a garage down the road. (He walks off.)

MRS BLACK: What are we going to do now?

FRED: I'll go to the garage and get some petrol.

MRS BLACK: We have to sit here and wait! Oh, why did I come? It was a great mistake.

MR BLACK: Next time we'll go in my car.

Fred goes to the garage. Mr and Mrs Black and Edna sit in the car. A big car goes slowly past them and then stops. Two men get out and walk back to Fred's car.

efendim? İnsanlar çoğu zaman benzin koymayı unutuyor.

Fred: O, bunu düşünmemiştim. (Arabanın içine bakar.)

Polis Memuru: Evet?

Fred: Korkarım haklısınız. Benzinim hiç yok.

Polis Memuru: Hımın. Bu tür şeyleri düşünmeniz gerekir.

Fred: Çok özür dilerim. Nereden biraz benzin alabilirim?

Polis Memuru: Yolun aşağısında bir garaj var. (Yürüyüp uzaklaşır.)

Bayan Black: Şimdi ne yapacağız?

Fred: Garaja gidip biraz benzin alacağım.

Bayan Black: Burada oturup beklemek zorundayız! Ah, niçin geldim? Büyük bir hataydı.

Bay Black: Gelecek sefer benim arabamla gideriz.

Fred garaja gider. Bay ve Bayan Black ile Edna arabada oturur. Büyük bir araba yavaşça onları geçer ve sonra durur. İki adam çıkıp geriye, Fred'in arabasına yürür.

FIRST MAN (looking at Fred's car): What do you think, Henry?

SECOND MAN: I can't believe my eyes.

FIRST MAN: It's the right car.

SECOND MAN: It's in good condition, too.

FIRST MAN: You're right. It will need a little paint. That's all.

SECOND MAN: So we've found the car at last.

MRS BLACK (to her husband): Why are those two men looking at the car? What do they want?

EDNA: Ask them, father.

MR BLACK (putting his head out of the window): Can I help you?

SECOND MAN (coming to the car): I'm sorry, sir. I ought to explain. My name's Henry North. Here's my card. (He gives his card to Mr Black.)

FIRST MAN: I'm sure that you know the name. Mr North makes films.

EDNA: Yes, he's famous, father. I've seen all his films.

Birinci Adam (Fred'in arabasına bakarak): Ne düşünüyorsun, Henry?

İkinci Adam: Gözlerime inanamıyorum.

Birinci Adam: Tam o araba!

İkinci Adam: Hem de iyi durumda.

Birinci Adam: Haklısın. Biraz boya isteyecek. Hepsi bu.

İkinci Adam: Demek ki sonunda arabayı bulduk.

Bayan Black (kocasına): O iki adam niçin arabaya bakıyor? Ne istiyorlar?

Edna: Onlara sor, baba.

Bay Black (başını pencereden çıkararak): Size yardım edebilir miyim?

İkinci Adam (arabaya gelerek): Affedersiniz, efendim. Açıklamam gerekir. Adım Henry North'tur. İşte kartım. (Kartını Bay Black'e verir.)

Birinci Adam: Adı bildiğinize eminim. Bay North film çevirir.

Edna: Evet, ünlüdür, baba. Bütün filmlerini gördüm.

MR BLACK: But why were you looking at the car? You haven't told us the reason.

SECOND MAN: I'll explain. We're going to make a film about old cars and we want one like this. It's rather a special kind. They only made a few like this and today it is hard to find one.

FIRST MAN: We've looked for a long time but we couldn't find a good one.

MR BLACK: I see. So you want to use this car in a film.

FIRST MAN: That's the idea.

SECOND MAN: Do you want to sell it? We'll give you a good price, of course.

MR BLACK: Well, it isn't my car.

MRS BLACK: But I'm sure that you can have it.

EDNA: Wait a minute, mother. It's Fred's car, not yours.

SECOND MAN: Who is Fred?

EDNA: He's my boy-friend. He's gone to the garage for some petrol.

Bay Black: Fakat niçin arabaya bakıyordunuz? Nedenini söylemediniz bize.

İkinci Adam: Açıklayayım. Eski arabalar üzerine bir film yapacağız ve bunun gibisini istiyoruz. Oldukça özel bir türdedir. Bunun gibi sadece birkaç tane yapmışlar ve bulmak zordur bugün.

Birinci Adam: Uzun bir süredir aradık ama iyi olanını bulamadık.

Bay Black: Anlıyorum. Demek ki bu arabayı filmde kullanmak istiyorsunuz.

Birinci Adam: Fikir bu.

İkinci Adam: Onu satmak ister misiniz? Size iyi bir fiyat vereceğiz, tabii.

Bay Black: Şey, benim arabam değil.

Bayan Black: Fakat alabileceğinize eminim.

Edna: Dur bir dakika, anne. O senin değil Fred'in arabasıdır.

İkinci Adam: Fred kimdir?

Edna: Benim erkek arkadaşımdır. Biraz benzin için garaja gitti.

MR BLACK: He'll be back in a moment.

FIRST MAN: So you stopped here because you hadn't any petrol. That was a good thing for us!

EDNA: Here's Fred now.

Fred arrives with the petrol. He looks at the two men.

FRED: What's all this? Are we in trouble again?

EDNA (laughing): You'll never guess. These two men want to buy your car.

FRED: But I don't want to sell it.

MRS BLACK: But Fred! They want to use it in a film.

SECOND MAN: Let me explain, sir. We need a car like yours. We'll buy it from you if you like. Or you can let us use it and we'll pay you.

EDNA: You can't say no, Fred. Think! Your car will be famous. It will appear in a film.

FRED: Well, I don't want to sell it. But you can certainly use it.

Bay Black: Hemen dönecek.

Birinci Adam: Demek hiç benzininiz kalmadığı için burada durdunuz. Bizim için iyi bir şey oldu!

Edna: İşte Fred şimdi.

Fred benzinle gelir. İki adama bakar.

Fred: Bütün bunlar ne? Başımız dertte mi yine?

Edna (gülerek): Tahmin edemezsin. Bu iki adam arabanı satın almak istiyor.

Fred: Fakat ben onu satmak istemiyorum.

Bayan Black: Ama Fred! Onu bir filmde kullanmak istiyorlar.

İkinci Adam: Açıklayayım, efendim. Sizinki gibi bir arabaya ihtiyacımız var. Dilerseniz onu sizden satın alacağız. Ya da bırakın kullanalım ve size parasını ödeyelim.

Edna: Hayır diyemezsin, Fred. Düşün! Araban ün kazanacak. Bir filmde görünecek.

Fred: Peki, onu satmak istemiyorum. Fakat onu elbette kullanabilirsiniz.

SECOND MAN: Good! And we'll pay you well.

FIRST MAN: Give us your name and address, sir. We want to make the film quite soon. We'll write to you when we are ready.

Fred gives his name and address to the men. They go back to their car and drive off. Fred puts the petrol in the car and gets in.

FRED: Perhaps we ought to go home now. I must take good care of the car.

EDNA: Fred's right. He oughtn't to use the car much before they make the film.

MRS BLACK: No, Fred promised to take us for a ride and he must.

EDNA: Mother likes the car now!

MRS BLACK: When I see Mrs Jones, I'll tell her about the film. She won't laugh then!

They drive off.

İkinci Adam: İyi! Size iyi para vereceğiz.

Birinci Adam: Bize adınızı ve adresinizi verin, efendim. Pek yakında filmi çevirmek istiyoruz. Hazır olduğumuz zaman size yazarız.

Fred adını ve adresini adamlara verir. Arabalarına dönerler ve uzaklaşırlar. Fred arabaya benzini koyar ve içine biner.

Fred: Galiba eve gitmeliyiz şimdi. Arabaya iyi bakmalıyım.

Edna: Fred haklı. Onlar filmi çevirmeden önce arabayı fazla kullanmamalı.

Bayan Black: Hayır, Fred bizi dolaştırmaya söz vermişti ve bunu yapmalı.

Edna: Annem arabayı beğeniyor şimdi!

Bayan Black: Bayan Jones'ı görünce filmden söz açacağım. O zaman gülmeyecek!

Sürüp uzaklaşırlar.

SORULAR

Okuduğunuz **"Fred's old car"** isimli oyun ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. What day of the week is it?
2. Who looks excited?
3. Whom is the present for?
4. Has he bought a new or an old car?
5. Where is it standing?
6. What kind of engine has it?
7. Why has his friend sold it?
8. How much did he ask for it?
9. What do they want to do?
10. Whom is she waiting for?
11. What will he do while she is making tea?
12. When did they come in?
13. How did Mr. Black talk?
14. Who needs a car?
15. Has he enough money for a new car?
16. In whose car will they go out?
17. Who comes in with tea?
18. How does the car look?
19. Who doesn't want to go?

20. What ought they to do?
21. What smells?
22. What will happen to Mrs. Black?
23. Are there many cars or a few on the road?
24. How long will they have to wait?
25. What is moving again?
26. Where does it stop?
27. Who is coming across?
28. What is wrong with the car?
29. What do the two men want to do?
30. Why will they buy it?
31. Does Fred want to sell his car?
32. What did he give them?

THE NEW ASSISTANT

Characters

MR HIGGINS, owner of the shop

TOM, the new assistant

FIRST CUSTOMER

SECOND CUSTOMER

YOUNG MAN

YOUNG WOMAN

RICH LADY

Scene 1

A shop. It is full of old things: pictures, pots, plates and some furniture. It is Tom's first morning in the shop. Mr Higgins is explaining the business to him.

MR HIGGINS: It takes a long time to learn about these old things. I've sold them all my life, but I still make mistakes.

YENİ TEZGÂHTAR

Kişiler:

Bay Higgins, dükkânın sahibi

Tom, yeni tezgâhtar

Birinci Müşteri

İkinci Müşteri

Genç Adam

Genç Kadın

Zengin Hanım

Sahne 1

Bir dükkân. Eski eşyalarla dolu: Resimler, kaplar, tabaklar ve bir miktar mobilya. Tom'un dükkândaki ilk sabahıdır. Bay Higgins işi ona açıklamaktadır.

Bay Higgins: Bu eski eşyaları öğrenmek uzun zaman alır. Tüm hayatımca onları sattım, ama yine de yanlışlar yapıyorum.

TOM: Well, I don't want to make mistakes.

MR HIGGINS (picking up a silver pot): This silver pot, for example.

TOM: It looks quite nice.

MR HIGGINS: I paid ten pounds for it. But it's only worth about seven pounds. It isn't very good silver. I made a mistake when I bought it.

TOM: I see. What price will you get for it?

MR HIGGINS: Perhaps eight pounds. So I'll lose two pounds. But look at that picture over there. (He points to a picture.)

TOM: The big one, near the window?

MR HIGGINS: That's the one. Well, I paid only fifteen pounds for it, but I'll sell it for twenty-five.

TOM: A profit of ten pounds. That's quite good.

MR HIGGINS: Yes, it's not bad. But remember some things in the shop are worth a hundred pounds.

TOM: But how can I know the price? I can't be sure.

Tom: Şey, ben yanlış yapmak istemiyorum.

Bag Higgins (gümüş bir kap alarak): Bu gümüş kap, örneğin.

Tom: Oldukça güzele benziyor.

Bay Higgins: Onun için on paund ödedim. Fakat değeri sadece yedi paund kadar. Pek iyi gümüş değil. Satın aldığımda hata işledim.

Tom: Anlıyorum. Ona ne fiyat alırsınız (istersiniz)?

Bay Higgins: Sekiz paund belki. Böylece iki paund kaybedeceğim. Fakat şuradaki resme bak. (Bir resmi işaret eder.)

Tom: Pencere yanındaki büyük olan mı?

Bay Higgins: Evet, o. Onun için sadece on beş paund ödedim, fakat yirmi beşe satacağım.

Tom: On paundluk bir kâr. Oldukça iyi.

Bay Higgins: Evet, fena değil. Fakat (aklından çıkarma) hatırla ki dükkândaki bazı eşyaların değeri yüz paunddur.

Tom: Fakat fiyatını nasıl bilebilirim ki? Emin olamam.

MR HIGGINS: I'll tell you, of course. I don't want to lose money!

TOM: But you may not be here. What shall I do then?

MR HIGGINS: I've thought of that. I've marked the price in very small numbers. You can try to get a bigger price. The customer won't see the numbers.

TOM: I'm beginning to understand.

MR HIGGINS: For example, I've marked the price behind the picture. Twenty-five pounds. And I've marked it under this pot. Pick it up and have a look.

TOM (picking up the silver pot): Yes, here's the price. Eight pounds. But I can try to sell it for nine.

MR HIGGINS: That's the right idea! You're learning quickly! Yes, ask for nine pounds and perhaps you'll get eight. That's business.

TOM: But perhaps the customer will only offer six.

MR HIGGINS: That's not enough. But he may buy two or three things. Then you can sell it for six. Do you understand the idea?

Bay Higgins: Sana söyleyeceğim, tabii. Para kaybetmek istemem!

Tom: Fakat siz burada olmayabilirsiniz. O zaman ne yapacağım?

Bay Higgins: Onu düşündüm. Fiyatı pek küçük rakamlarla işaretledim. Daha büyük bir fiyatı almaya çalışırsın. Müşteri rakamları görmeyecektir.

Tom: Anlamaya başlıyorum.

Bay Higgins: Örneğin, resmin arkasına fiyatı işaretledim. Yirmi beş paund. Ve onu bu kabın altına işaretledim. Kaldırıp bir göz at.

Tom (gümüş kabı alarak): Evet, işte fiyatı. Sekiz paund. Fakat onu dokuz paunda satmaya çalışabilirim.

Bay Higgins: Doğru fikir bu! Çabuk öğreniyorsun! Evet, onun için dokuz paund iste, belki sekiz alırsın. Bu iştir.

Tom: Belki de müşteri sadece altı teklif edecektir.

Bay Higgins: Bu yetmez. Fakat iki veya üç şey satın alabilir. O zaman altıya satabilirsin onu. Fikri anlıyor musun?

TOM: Yes, I mustn't lose money.

MR HIGGINS: That is right. If you lose money, you're not the right assistant for me.

TOM: But you'll be in she shop, won't you?

MR HIGGINS: I have to go out for a short time. For about an hour. But it's all right. Remember, I've marked the price on things. If you're not sure, don't sell.

TOM: All right. I'll take care.

MR HIGGINS: Look, there's a man outside the shop now. He's coming in. Listen to me and you'll learn something.

The man comes into the shop.

MR HIGGINS: Good morning, sir.

FIRST CUSTOMER: Good morning. I wanted to look round your shop.

MR HIGGINS: Yes, of course, sir. Are you looking for something special? Are you interested in pictures, for example?

FIRST CUSTOMER: No, not pictures. But I'm interested in glass things.

MR HIGGINS: Glass? I have a few good pieces

Tom: Evet, para kaybetmemeliyim.

Bay Higgins: Tamam. Eğer para kaybedersen bana uygun tezgâhtar değilsin.

Tom: Ama dükkânda olacaksınız, değil mi?

Bay Higgins: Kısa bir süre için çıkmam gerekiyor. Bir saat kadarlığına. Fakat, zararı yok. Fiyatı eşyalara işaretlediğimi hatırla. Eğer emin değilsen satma.

Tom: Peki. Dikkat ederim.

Bay Higgins: Bak, dükkânın dışında bir adam var şimdi. İçeri giriyor. Beni dinle, bir şey öğrenirsin.

Adam dükkâna girer.

Bay Higgins: Günaydın, efendim.

Birinci Müşteri: Günaydın. Dükkânınıza bir bakmak istedim.

Bay Higgins: Evet, elbette, efendim. Özellikle bir şey mi istiyorsunuz? Örneğin, resimlerle ilgilenir misiniz?

Birinci Müşteri: Hayır, resimlerle değil. Fakat cam eşyalarla ilgilenirim.

Bay Higgins; Cam mı? Birkaç iyi parça camım

of glass. Allow me to show you, sir. (He takes out some pieces of glass and puts them in front of the man.) Do you like any of these?

The man picks up two or three pieces and looks at them.

FIRST CUSTOMER: This vase is rather nice.

MR HIGGINS: Yes, it is, isn't it? It's quite an old piece. I haven't many pieces like that.

FIRST CUSTOMER: My wife likes glass things. I'm looking for a present for her.

MR HIGGINS: Well, she'll centainly like this.

FIRST CUSTOMER: How much is it?

MR HIGGINS: Three pounds, sir. Not much for a vase like this.

FIRST CUSTOMER: I know. But I didn't want to spend three pounds.

MR HIGGINS: All right. You can have it for two pounds fifteen shillings. I paid two pounds ten for it. I must make a small profit, must not

FIRST CUSTOMER: That's a fair price. All right. I'll take it.

var. Onları size göstermeme izin verin, efendim. (Birkaç cam parça çıkarıp adamın önüne koyar.) Bunların herhangi biri hoşunuza gidiyor mu?

Adam iki veya üç parçayı alır ve onlara bakar.

Birinci Müşteri: Bu vazo oldukça güzel.

Bay Higgins: Evet, öyle değil mi? Oldukça eski bir parçadır. Oğun gibi çok parçam yok.

Birinci Müşteri: Karım cam eşyaları sever. Ona bir hediye arıyorum.

Bay Higgins: Ya, bunu kesinlikle beğenecektir.

Birinci Müşteri: Ne kadardır?

Bay Higgins: Üç paund, efendim. Böyle bir vazo için fazla değil.

Birinci Müşteri: Biliyorum. Fakat üç paund harcamak istemiyordum.

Bay Higgins: Ziyanı yok. Onu iki paund on beş şilin'e alabilirsiniz. Ben ona iki paund on (şilin) ödedim. Ufak bir kâr yapmalıyım, (birşey kazanmalıyım,) değil mi?

Birinci Müşteri: Yerinde bir fiyat bu. Peki. Alıyorum onu.

MR HIGGINS: You won't be sorry, sir. Your wife will like it.

Mr Higgins puts the vase in some paper. The customer pays Mr Higgins and takes the vase.

MR HIGGINS: Thank you, sir. Perhaps we'll see you again.

FIRST CUSTOMER: Yes, I'll come in if I'm near your shop. Good morning.

MR HIGGINS: Good morning, sir.

The customer goes out. Mr Higgins and Tom are alone in the shop.

MR HIGGINS: Well, do you understand the idea?

TOM: Yes, but you didn't make much profit. Only five shillings.

MR HIGGINS: No, it wasn't right. I made quite a good profit.

TOM: But you paid two pounds ten for the vase.

MR HIGGINS: Oh, I said that. But in fact I paid thirty shillings. So I made a profit of one pound five. That's not bad, is it?

TOM: It's very good.

Bay Higgins: Pişman olmayacaksınız, efendim. Karınız onu beğenecektir.

Bay Higgins vazoyu kâğıda koyar (sarar). Müşteri, Bay Higgins'e öder ve vazoyu alır.

Bay Higgins: Teşekkür ederim, efendim. Sizi tekrar görürüz belki.

Birinci Müşteri: Evet, eğer dükkânınızın yakınındaysam yine gelirim. Günaydın. (İyi sabahlar.)

Bay Higgins: Günaydın, efendim. (İyi sabahlar, efendim.)

Müşteri çıkar. Bay Higgins'le Tom dükkânda yalnızdır.

Bay Higgins: Eee... fikri anlıyor musun?

Tom: Evet, fakat fazla kâr etmediniz. Sadece beş şilin.

Bay Higgins: Hayır, doğru değildi. Oldukça iyi bir kazanç sağladım.

Tom: Fakat vazo için iki paund on (şilin) ödemiştiniz.

Bay Higgins: A, öyle söyledim. Fakat aslında otuz şilin ödedim. Böylece bir paund beşlik kâr ettim. Fena sayılmaz, değil mi?

Tom: Çok iyi.

MR HIGGINS: And you must do the same, young man. Well, I'm going out now. I'll be back before twelve. Remember, if you're not sure, don't sell.

TOM: I won't forget, Mr Higgins.

Mr Higgins puts on his hat and goes out.

Scene 2

Tom is alone in the shop. He walks round and picks up certain things. He wants to learn the prices.

TOM (looking under a vase): Hm. These numbers are not very clear. Let me see. How much does this cost? (He looks behind a picture.) Twelve pounds ten shillings. I hope that I don't make any mistakes!

The door opens and a second customer comes in.

TOM: Good morning, sir. Can I help you?

SECOND CUSTOMER: Mr Higgins isn't in, is he?

TOM: No, he had to go out. I'm his new assistant. Did you want to see Mr Higgins?

Bay Higgins: Ve sen de aynını yapmalısın, delikanlı. Ya, şimdi ben çıkıyorum. On ikiden önce dönerim. Hatırla ki (unutma) emin değilsen satma.

Tom: Unutmayacağım, Bay Higgins.

Mr. Higgins şapkasını giyer ve dışarı çıkar.

Sahne 2

Tom dükkânda yalnızdır. Dolaşıp bazı eşyaları alır. Fiyatları öğrenmek istemektedir.

Tom (bir vazonun altına bakarak): Hımın. Bu rakamlar pek belirli değil. Bakayım. Bunun maliyeti nedir? (Bir resmin arkasına bakar.) On iki paund on şilin. Hiç yanlış yapmayacağımı umarım!

Kapı açılır ve bir ikinci müşteri içeri girer.

Tom: Günaydın, efendim. Size yardım edebilir miyim?

İkinci Müşteri: Bay Higgins yok, değil mi?

Tom: Hayır, dışarı çıkmak zorunda kaldı. Ben yeni tezgâhtarıyım. Bay Higgins'i mi görmek istediniz?

SECOND CUSTOMER (quickly): Oh no, that is all right. I'm interested in that picture. (He points to the big picture near the window).

TOM: Ah, that one, sir! Yes, that's a very good picture. Mr Higgins told me about it.

SECOND CUSTOMER: Did he? What did he say?

TOM: He said that it was a good picture. It's worth a lot of money.

SECOND CUSTOMER: I see. How much does he want for it.

TOM: You can have it for twenty-seven pounds.

SECOND CUSTOMER: Twenty-seven pounds? For that picture?

TOM: Twenty-six, then. That's may last offer.

SECOND CUSTOMER: (in an angry voice): Why, he robbed me!

TOM: I don't understand, sir. Who robbed you?

SECOND CUSTOMER: Mr Higgins, of course. I sold him that picture. He gave me fifteen pounds

İkinci Müşteri (hemen): Yok, hayır, ziyanı yok. Şu resimle ilgileniyorum. (Pencere yanındaki büyük resmi işaret eder.)

Tom: A, şu mu, efendim! Evet, pek iyi bir resimdir. Bay Higgins bana ondan bahsetti (anlattı).

İkinci Müşteri: Öyle mi? Ne dedi?

Tom: İyi bir resim olduğunu söyledi. Değeri çok paraymış.

İkinci Müşteri: Anlıyorum. Ona ne kadar istiyor?

Tom: Yirmi pedi paunda alabilirsiniz onu.

İkinci Müşteri: Yirmi yedi paund mu? O resim için?

Tom: Öyleyse yirmi altı. Bu son teklifimdir.

İkinci Müşteri (öfkeli bir sesle): Ya, beni soymuş!

Tom: Anlamıyorum, efendim. Kim sizi soydu?

İkinci Müşteri: Bay Higgins, tabii. O resmi ben sattım ona. Onun için on beş paund verdi bana. Ve

for it. And now he's selling it for twenty-six. I won't sell him a picture again.

The man goes out of the shop. He closes the door with a lot of noise.

TOM (to himself): That won't please Mr Higgins. But how could I know?

A young man and woman come into the shop.

TOM: Good morning. Can I help you? Are you looking for something special?

YOUNG MAN: Yes, we wanted to look at some rings.

TOM: With pleasure, sir. We have a few rings. I'll show them to you.

Tom puts some rings in front of them.

YOUNG MAN (to the woman): Have a look at these, dear. Do you like any of them?

YOUNG WOMAN (picking up two or three rings): They're all rather heavy. Ah, here's a nice one.

YOUNG MAN: Yes, it's nice, isn't it?

The young woman puts the ring on her finger.

TOM: It's very good silver, madam.

şimdi onu yirmi altıya satıyor. Ona bir daha resim satmayacağım.

Adam dükkândan çıkar. Kapıyı büyük bir gürültüyle kapatır.

Tom (kendi kendine): Bu, Bay Higgins'in hoşuna gitmeyecek. Fakat nasıl bilebilirdim ki?

Genç bir adamla genç bir kadın dükkâna girerler.

Tom: Günaydın. Size yardım edebilir miyim? Özel bir şey mi istiyorsunuz?

Genç Adam: Evet, birkaç yüzüğe bakmak istedik.

Tom: Memnuniyetle, efendim. Birkaç yüzüğümüz var. Onları size göstereyim.

Tom onların önüne birkaç yüzük koyar.

Genç Adam (kadına): Şunlara bir göz at, canım. Herhangi biri hoşuna gidiyor mu?

Genç Kadın (iki üç yüzük alarak): Bunların hepsi ağırca. A, işte güzel bir tane.

Genç Adam: Evet, güzel, değil mi?

Genç kadın yüzüğü parmağına takar.

Tom: Pek iyi gümüştür, hanımefendi.

YOUNG WOMAN: I like it, but it's rather big. (She takes it off.)

YOUNG MAN (picking up a different ring): What about this one?

YOUNG WOMAN (putting it on): Yes, I like this one. My sister's got a ring like this.

YOUNG MAN: And it's the right size. We'll take it if you like it.

YOUNG WOMAN: But what's the price?

YOUNG MAN (to Tom): How much does it cost?

TOM: There's a small card on the ring. Let me see. (The young woman gives Tom the ring.) Yes, twelve pounds.

YOUNG WOMAN: It's a lot of money. Have we got enough?

YOUNG MAN: Of course. If you like it, I'll buy it for you.

YOUNG WOMAN (to Tom): Can we have it for eleven?

TOM: I'm sorry, madam. I can't change the price. I'm only the assistant.

YOUNG MAN: It's all right. We'll take it. (He

Genç Kadın: Hoşuma gidiyor, fakat biraz büyük. (Onu çıkarır.)

Genç Adam (değişik bir yüzük alarak): Peki ya bu?

Genç Kadın (onu takarak): Evet, bunu beğeniyorum. Kız kardeşimin de buna benzer bir yüzüğü var.

Genç Adam: Hem de uygun ölçüde. Beğeniyorsan eğer alalım.

Genç Kadın: Fakat fiyatı nedir?

Genç Adam (Tom'a): Fiyatı kaç paradır?

Tom: Yüzüğün üzerinde ufak bir kart var. Bakayım. (Genç kadın yüzüğü Tom'a verir). Evet, on iki paund.

Genç Kadın: Epey para. Yetecek kadar var mı bizde?

Genç Adam: Elbette. Eğer beğeniyorsan, sana alayım onu.

Genç Kadın (Tom'a): On bire alabilir miyiz onu?

Tom: Özür dilerim, hanımefendi. Fiyatı değiştiremem. Ben sadece tezgâhtarım.

Genç Adam: Zararı yok. Alıyoruz onu. (Cebin-

takes twelve pounds from his pocket and gives it to Tom.)

TOM: Thank you, sir.

YOUNG WOMAN (to the young man): Thank you, dear. It's a beautiful present. (She puts the ring on her finger.)

YOUNG MAN: I'm glad that you like it. (To Tom.) Thank you. Good morning.

TOM: Thank you, sir. Good morning. Come again!

The young man and woman go out of the shop.

TOM (to himself): Well, that wasn't bad. I didn't make a profit, but I didn't lose any money. Perhaps I'll make a profit next time!

After a time the next customer comes in. She is wearing very good clothes and is clearly rich.

TOM: Good morning, madam. Can I help you?

RICH LADY: Good morning. I want to see some pictures. Have you got any good ones?

TOM: Yes, madam. Do you like that one? (He points to the big picture.) Near the window.

den on iki paund alıp Tom'a verir.)

Tom: Teşekkür ederim, efendim.

Genç Kadın (Genç Adama): Teşekkür ederim. Canım. Güzel bir hediye. (Yüzüğü parmağına takar.)

Genç Adam: Beğendiğine memnun oldum. (Tom'a) Teşekkür ederim. Günaydın. (İyi sabahlar)

Tom: Teşekkür ederim, efendim. Günaydın. (İyi sabahlar) Yine buyrun!

Genç adamla kadın dükkândan çıkar.

Tom (kendi kendine): Eee, fena değildi bu. Kâr etmedim ama, para da kaybetmedim hiç. Gelecek sefer kâr ederim belki!

Bir süre sonra diğer müşteri içeri girer. İyi giysileri vardır ve zengin oluşu bellidir.

Tom: Günaydın, hanımefendi. Size yardım edebilir miyim?

Zengin Hanım: Günaydın. Birkaç resim görmek istiyorum. İyi olanları var mı hiç?

Tom: Evet, hanımefendi. Şunu beğeniyor musunuz? (Büyük resmi işaret eder.) Pencere yanında.

RICH LADY (going to the picture): Yes, it's rather nice. How much does it cost?

TOM (thinking quickly): Well, the price is thirty pounds, but you can have it for twenty-eight.

RICH LADY: Twenty-eight. No, I'll give you twenty-seven for it.

TOM: All right madam. Do you want to take it or shall I send it?

RICH LADY: I'll take it. I have my car outside.

TOM: I'll put some paper round it. It'll take a few minutes. Please look round the shop.

The rich lady walks round the shop. She stops in front of a large blue vase. It is very ugly.

RICH LADY: Oh, I like this. It's very old, isn't it?

TOM (quickly): Yes, Mr Higgins said that it was old. He knows about these things. It's Chinese.

RICH LADY: It's rather ugly. But I like ugly things.

TOM: Different people have different tastes, madam.

Zengin Hanım (resme giderek): Evet, oldukça güzel. Ne kadardır?

Tom (süratle düşünerek): Şey, fiyatı otuz paund ama, yirmi sekize alabilirsiniz.

Zengin Hanım: Yirmi sekiz. Hayır, onun için size yirmi yedi veririm.

Tom: Peki, hanımefendi. Onu götürmek mi istiyorsunuz, yoksa göndereyim mi?

Zengin Hanım: Götüreceğim. Arabam dışarda.

Tom: Onu kâğıda sarayım. Birkaç dakika sürer. Lütfen dükkâna bir göz atın.

Zengin Hanım dükkânı gezer. Büyük mavi bir vazonun önünde durur. Çok çirkindir.

Zengin Hanım: O, bunu beğeniyorum. Pek eski, değil mi?

Tom (hemen): Evet, Bay Higgins eski olduğunu söylemişti. Bu eşyalardan anlar. Çin (Çin işi) dir.

Zengin Hanım: Biraz çirkin. Fakat çirkin şeyleri severim.

Tom: Çeşitli kişilerin çeşitli zevkleri vardır, hanımefendi.

RICH LADY: How much is it?

TOM: I'll have a look. (He picks up the vase and looks under it. The numbers are not very clear, so he takes it to the window.) Ah yes, one hundred and ten pounds. Quite a lot of money! Of course, you don't often see Chinese vases like this.

RICH LADY: A hundred and ten pounds. Well, it may be worth it, but I don't have to pay that price. I'll give you a hundred pounds for it.

TOM: I can't take off ten pounds, madam. I'm only the assistant here. I'm not the owner of the shop. But you can have it for a hundred and five pounds.

RICH LADY: No, a hundred. It may be worth only ninety. Who knows?

TOM: Mr Higgins put the prices on these things, madam. He understands their value. Perhaps you can call again and see Mr Higgins. He may take a hundred.

RICH LADY: No, I'm a very busy person. I don't often come to this part of town. Are you sure that you can't take a hundred?

TOM: I'm sorry, madam.

Zengin Hanım: Kaça o?

Tom: Bir bakayım. (Vazoyu alır altına bakar. Rakamlar pek belirli değildir, bunun üzerine onu pencereye götürür.) A, evet, yüz on paund. Oldukça çok para! Tabii böyle Çin vazolarını sık sık görmezsiniz.

Zengin Hanım: Yüz on paund. O değerde olabilir belki ama o fiyatı ödemek istemiyorum. Onun için size yüz paund vereceğim.

Tom: On paund indiremem, hanımefendi. Ben burada tezgâhtarım sadece. Dükkânın sahibi değilim. Fakat onu yüz beş paunda alabilirsiniz.

Zengin Hanım: Hayır, yüze. Sadece doksan değerinde olabilir. Kimbilir?

Tom: Bay Higgins bu eşyalara fiyatlar koymuş, hanımefendi. Değerlerini anlıyor. Belki tekrar uğrayıp Bay Higgins'i görebilirsiniz. Yüz alabilir.

Zengin Hanım: Hayır, çok meşgul bir insanım. Kasabanın bu bölümüne sık sık gelmem. Yüz alamayacağınıza emin misiniz?

Tom: Özür dilerim, hanımefendi.

RICH LADY: Well, it doesn't matter. I've saved a hundred pounds. Will you bring the picture to my car?

TOM: Of course, madam. With pleasure.

The woman pays Tom for the picture and goes out of the shop. Tom takes the picture to the car and comes back.

TOM (to himself): Let me see. How have I done this morning? I sold the ring for the right price and I made two pounds on the picture. I didn't sell the vase, but perhaps the woman will come back. I hope that this will please Mr Higgins.

Scene 3

Later that morning. Mr Higgins has come back to the shop.

MR HIGGINS: Well, young man, how have you done? What have you sold this morning?

TOM: Well, first I had some trouble about that big picture.

MR HIGGINS: Ah, but you've sold it.

TOM: Yes, but not to that person.

Zengin Hanım: Zarar yok. Yüz paund (bana kaldı) kurtardım. Resmi arabama getirir misiniz?

Tom: Elbette, hanımefendi. Memnuniyetle.

Kadın resmin parasını Tom'a öder ve dükkândan çıkar. Tom resmi arabaya götürür geri döner.

Tom (kendi kendine): Bakayım. Bu sabah ne yaptım? Yüzüğü uygun fiyata sattım ve resimden iki paund kazandım. Vazoyu satmadım ama kadın geri gelir belki. Bay Higgins'in bundan hoşlanacağını umarım.

Sahne 3

O sabah daha sonra. Bay Higgins dükkâna dönmüştür.

Bay Higgins: Ya, delikanlı, nasıl yaptın? Bu sabah ne sattın?

Tom: Şey, önce o büyük resimle başım derde girdi biraz.

Bay Higgins: A, fakat satmışsın onu.

Tom: Evet, fakat o kişiye değil.

MR HIGGINS: What happened?

TOM: A man came into the shop and asked the price of the picture. When I told him, he got very angry.

MR HIGGINS: But why? How much did you ask?

TOM: I asked for twenty-seven pounds.

MR HIGGINS: That's all right. The picture was worth twenty- five.

TOM: But he sold you the picture and you only paid him fifteen pounds. He said that you robbed him!

MR HIGGINS: Oh, the same man! Well, it doesn't matter. It wasn't your fault.

TOM: Then a young man and woman came in.

MR HIGGINS: Did they buy the picture?

TOM: No, they bought a ring. They paid twelve pounds for it. I got the right price for it.

MR HIGGINS: Good.

TOM: Then a rich lady came to the shop.

MR HIGGINS: And she bought the picture. How much did you get for it?

Mr Higgins: Ne oldu?

Tom: Bir adam dükkâna girdi ve resmin fiyatını sordu. Söylediğim zaman çok kızdı.

Bay Higgins: Fakat niçin? Ne kadar istedin?

Tom: Yirmi yedi paund istedim.

Bay Higgins: Tamam bu. Resim yirmi beş paund değerindeydi.

Tom: Fakat size resmi satmış ve ona yalnızca on beş paund ödemişsiniz. Kendisini soyduğunuzu söyledi!

Bay Higgins: O, aynı adam! Eh, ziyanı yok. Senin hatan değildi.

Tom: Sonra genç bir adamla kadın geldi.

Bay Higgins: Resmi mi satın aldılar?

Tom: Hayır, bir yüzük satın aldılar. Onun için on iki paund ödediler. Uygun fiyatı aldım onun için.

Bay Higgins: İyi.

Tom: Sonra zengin bir hanım geldi dükkâna.

Bay Higgins: Ve resmi satın aldı. Onun için ne kadar aldın?

Tom: Twenty-seven pounds. I asked for twenty-eight but she only wanted to pay twenty-seven. So I accepted it.

MR HIGGINS: Good; Good! That's a profit of twelve pounds. You're learning quickly! Did she buy only the picture?

TOM: Yes, that was all. Oh, she also wanted that blue vase.

MR HIGGINS: The ugly one? Why didn't you sell it to her? It doesn't cost much.

TOM: But the price is rather high. It's Chinese, isn't it?

MR HIGGINS: No, of course not. I can't remember the price, but it doesn't cost much. (He goes to the vase and looks under it.) Yes, one pound ten shillings. You said that she was rich. One pound ten isn't much money.

TOM: One pound ten shillings? Are you sure? (He looks at the price on the vase.) Yes, you're quite right.

MR HIGGINS: Of course I'm right. Why, how much did you ask for it?

TOM: I asked for a hundred and ten pounds.

MR HIGGINS (laughing): A hundred and ten

Tom: Yirmi yedi paund. Yirmi sekiz istedim ama yirmi yedi ödemek istedi sadece. Böylece onu kabul ettim.

Bay Higgins: İyi! İyi! On iki paundluk bir kârdır. Çabuk öğreniyorsun! Yalnızca resmi mi satın aldı?

Tom: Evet, hepsi o kadardı. A, şu mavi vazoyu da istedi.

Bay Higgins: Çirkin olanı mı? Onu niçin satmadın ona? Fazla maliyeti yok.

Tom: Fakat fiyatı yüksekçe. Çin işi, değil mi?

Bay Higgins: Hayır, elbette değil. Fiyatını hatırlamıyorum ama fazla etmez. (Vazoya gider altına bakar.) Evet, bir paund on şilin. Zengin demiştin. Bir paund on şilin fazla değil ki.

Tom: Bir paund on şilin mi? Emin misiniz? (Vazonun üzerindeki fiyata bakar.) Evet, haklısınız.

Bay Higgins: Elbette haklıyım. Niçin, ne kadar istedin ona?

Tom: Yüz on paund istedim.

Bay Higgins (gülerek): Yüz on paund! Şu çir-

pounds! For that ugly old vase! Well, of course she didn't want to pay that.

TOM: No, but she offered me a hundred pounds.

MR HIGGINS: Is this a joke? (He is not laughing now.)

TOM: No, it isn't a joke, Mr Higgins. She offered me a hundred pounds.

MR HIGGINS: And you didn't take it?

TOM: Well, no sir. I thought that it was worth a hundred and ten pounds. I asked for one hundred and five, but she didn't want to pay that. I didn't want to lose money, sir.

MR HIGGINS (very angry): You didn't want to lose money! You've lost nearly a hundred pounds. I have sold old things for forty years, and no one has offered me a hundred pounds for an old vase. And you said NO!

TOM: I'm very sorry, Mr Higgins.

MR HIGGINS: .....!

kin eski vazo için! Eee... onu ödemek istemedi elbet.

Tom: Hayır, fakat bana yüz paund teklif etti.

Bay Higgins: Bu bir şaka mıdır? (Şimdi gülmüyor).

Tom: Hayır, bir şaka değil, Bay Higgins. Bana yüz paund teklif etti.

Bay Higgins: Ve sen onu almadın.

Tom: Şey, hayır efendim. Değerinin yüz on paund olduğunu zannettim. Yüz beş istedim. Fakat o bunu ödemek istemedi. Para kaybetmek istemedim, efendim.

Bay Higgins (çok öfkeli): Para kaybetmek istemedin. Neredeyse yüz paund kaybettin. Kırk yıldır eski eşyalar satarım, fakat kimse bana eski bir vazo için yüz paund teklif etmedi. Ve sen de HAYIR dedin!

Tom: Çok özür dilerim, Bay Higgins.

Bay Higgins: .....!

SORULAR

Okuduğunuz **"The new assistant"** isimli oyun ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. What is the shop full of?
2. What kind of things are they?
3. How long has he sold them?
4. How much has he paid for the silver pot?
5. Where is the big picture?
6. How has he marked the price?
7. What will he try to do?
8. Is he learning quickly or slowly?
9. Does he understand the idea or not?
10. What will he do then?
11. What was the man interested in?
12. How much did he pay for the vase?
13. Who will like the vase?
14. Has he made any profit?
15. Who looked at the rings?
16. What kind of ring did she pick up?
17. Was it the right size?
18. Did they take or leave it?
19. What will he do next time?

20. What kind of clothes is the woman wearing?
21. Does she look poor or rich?
22. How much did she pay for the picture?
23. Where does she stop then?
24. What colour is it?
25. How many pounds will she give for the vase?
26. Who has put the prices on the things?
27. Who understands their value?
28. Is she busy or not?
29. How much has she saved?
30. Did he help the rich lady?
31. Who came back then?
32. Was he happy?
33. When did he come in?
34. Did he lose money?
35. Who is sorry?

A BAD DREAM

Characters

GEORGE HILL, the manager of a bank

JANE HILL, his wife

ANNIE, their cook

MR BRIGGS, the assistant manager of the bank

MR WINTER, the cashier

Scene 1

It is about two o'clock on Sunday afternoon. Mr and Mrs Hill have had lunch and they are drinking coffee in the sitting-room.

MR HILL: Ugh! This coffee has a terrible taste. Why can't Annie make good coffee? It's quite easy. You can show her.

MRS HILL: I have shown her. You know that. She makes good coffee for a few days, and then she forgets again. I'm afraid that she isn't very clever.

KÖTÜ BİR RÜYA

Kişiler:

George Hill, bir bankanın müdürü

Jane Hill, karısı

Annie, aşçıları

Bay Briggs, bankanın müdür yardımcısı

Bay Winter, veznedar

Sahne 1

Pazar öğle sonrası saat iki sıraları. Bay ve Bayan Hill öğle yemeğini yemiş ve oturma odasında kahve içiyorlar.

Bay Hill: Uf! Bu kahvenin feci bir tadı var. Annie niçin iyi kahve yapamıyor? Gayet kolay. Ona gösterebilirsin.

Bayan Hill: Ona gösterdim. Bunu biliyorsun. Birkaç gün iyi kahve pişiriyor sonra yine unutuyor. Pek zeki değil, korkarım.

MR HILL: You're quite right. She isn't very clever. And she's a bad cook. The lunch was terrible, too. I wanted to talk to you about it.

MRS HILL: Must you do it now? It's Sunday afternoon.

MR HILL: No, it can't wait. I must speak to you about Annie.

MRS HILL (rather sadly): All right. Tell me.

MR HILL: Well, the trouble is this. People come to our house. They come for dinner and they get bad food. What do these people think of me? I'm their bank manager.

MRS HILL: But what can I do, George? I know that the food isn't very good. Next time I'll cook the dinner myself.

MR HILL: No, you can't do that. You're my wife and you must meet these people. You can't spend your time in the kitchen.

MRS HILL: What is the answer, then?

MR HILL: It's easy. We must get a new cook.

MRS HILL: But Annie has been with us for a long time, George. Nearly twenty years. We can't do this to her. She isn't a young woman now. How will she find a new job?

Bay Hill: Tamamen haklısın. Pek zeki değil. Hem de fena bir aşçı. Öğle yemeği de berbattı. Bunun hakkında seninle konuşmak istiyordum.

Bayan Hill: Şimdi mi yapmalısın (konuşmalısın)? Bugün pazar öğle sonrasıdır.

Bay Hill: Hayır, bekleyemez. Annie hakkında seninle konuşmalıyım.

Bayan Hill (biraz üzüntülü): Peki, anlat bana.

Bay Hill: Şey, işin kötü yanı şudur. Evimize insanlar gelir. Akşam yemeğine gelirler ve kötü yiyecek yerler. Bu insanlar benim hakkımda ne düşünürler? Ben onların banka müdürüyüm.

Bayan Hill: Fakat ne yapabilirim ki, George? Yiyeceğin pek iyi olmadığını biliyorum. Gelecek sefer akşam yemeğini ben pişiririm.

Bay Hill: Hayır, bunu yapamazsın. Sen benim karımsın ve bu kimseleri karşılamalısın. Vaktini mutfakta geçiremezsin.

Bayan Hill: Cevap nedir o halde?

Bay Hill: Kolaydır. Yeni bir aşçı almalıyız.

Bayan Hill: Fakat Annie uzun bir süredir yanımızda, George. Neredeyse yirmi yıldır. Bunu yapamayız ona. Genç bir kadın değil şimdi. Yeni bir işi nasıl bulacak?

MR HILL: I don't know. She must go. Things are different now. I'm the manager of a big bank. We must have a good cook.

MRS HILL: You're different now, George. You have changed. You don't care about people.

MR HILL: I care about the bank. And I care about our customers. So Annie must go. Explain the matter to her. She'll understand. Give her three months. She can find a new job in that time.

MRS HILL: It won't be easy.

MR HILL: Will you tell her today?

MRS HILL: Can't I do it tomorrow?

MR HILL: No, you'll forget about it. Do it today.

MRS HILL: All right. I'll speak to her today. Poor woman!

MR HILL: I feel rather tired. I think that I'll have a little sleep.

MRS HILL (getting up): You stay here. I have something to do. I won't disturb you.

Mrs Hill goes out of the room. Mr Hill puts his feet on a chair and closes his eyes. He is soon asleep.

Bay Hill: Bilmiyorum. Gitmelidir. Her şey değişik şimdi. Büyük bir bankanın müdürüyüm. İyi bir aşçımız olmalı.

Bayan Hill: Şimdi sen değişiksin, George. Değiştin. İnsanları umursamıyorsun.

Bay Hill: Bankayı umursuyorum. Ve de müşterilerimizi umursuyorum. Bu yüzden Annie gitmeli. Konuyu ona açıkla. Anlayacaktır. Ona üç ay ver. Bu zaman içinde yeni bir iş bulabilir.

Bayan Hill: Kolay olmayacaktır.

Bay Hill: Bugün söyleyecek misin ona?

Bayan Hill: Yarın yapamaz mıyım bunu?

Bay Hill: Hayır, unutursun. Bugün yap.

Bayan Hill: Peki. Bugün onunla konuşacağım. Zavallı kadın!

Bay Hill: Biraz yorgun hissediyorum. Galiba azıcık uyuyacağım.

Bayan Hill (kalkarak): Sen burada kal. Yapacak bir işim var. Seni rahatsız etmem.

Bayan Hill odadan çıkar. Bay Hill ayaklarını bir iskemleye koyup gözlerini kapar. Çok geçmeden uyumuştur.

Scene 2

Mr Hill is still asleep. There is a knock at the door. Mr Hill hears the knock and wakes up.

MR HILL (calling out): Who's there? Come in.

Two men come into the room. The first is Briggs, the assistant manager of the bank. The second is Winter, the cashier.

BRIGGS: Good afternoon, sir. We're not disturbing you, are we?

MR HILL: Why, it's Briggs! And Winter! In fact, I was having a little sleep. What is it? Is it something important?

BRIGGS: It is rather important, sir.

MR HILL: I hope that it isn't trouble. The bank isn't on fire, is it?

Mr Hill laughs at his joke. Briggs and Winter do not laugh.

BRIGGS: No, sir, the bank isn't on fire. But we had to see you. We want to talk to you.

MR HILL: Today? It's Sunday. Can't it wait?

Sahne 2

Bay Hill hâlâ uykudadır. Kapıda bir tıklama olur. Bay Hill vuruşu duyup uyanır.

Bay Hill (seslenerek): Kim var orada? Giriniz.

İki adam odaya girer. Birincisi banka müdür yardımcısı Briggs'tir. İkincisi veznedar Winter'dır.

Briggs: İyi günler, efendim. Sizi rahatsız etmiyoruz, değil mi?

Bay Hill: O, Briggs'miş! Ve de Winter! Doğrusu aranırsa biraz kestiriyordum. Ne var? Önemli birşey mi?

Briggs: Evet, biraz önemlice, efendim.

Bay Hill: İnşallah felâket değildir. Banka tutuşmadı, değil mi?

Bay Hill kendi şakasına güler. Briggs ve Winter gülmezler.

Briggs: Hayır, efendim, banka tutuşmadı. Fakat sizi görmemiz gerekti. Sizinle konuşmak istiyoruz.

Bay Hill: Bugün mü? Pazardır. Bekleyemez mi? Ba-

You can tell me tomorrow. Come and see me in my office.

WINTER: It can't wait, sir. We must talk to you today.

MR HILL: I don't understand. Well, sit down, both of you. (The two men sit down.) Now, what's the matter?

BRIGGS: It's not easy to begin, sir.

WINTER: Shall I tell him, Briggs? One of us must do it.

BRIGGS: No, I'll do it. I'm the assistant manager. Well, sir, we think that you ought to resign.

MR HILL (in a very surprised voice): Resign? Leave the bank? What are you talking about? Is this a joke, Briggs?

BRIGGS: No, it isn't a joke.

MR HILL (sitting up in his chair): Now one minute, please. It's Sunday afternoon. You come to my house and disturb me. Then you tell me... that I ought to resign.

WINTER: We're sorry, sir. We know that it's Sunday. But we had to tell you.

MR HILL: But you can't do this. I'm the man-

na yarın söyleyebilirsiniz. Gelip büromda görün beni.

Winter: Bekleyemez, efendim. Sizinle bugün konuşmalıyız.

Bay Hill: Anlamıyorum. Peki, oturun, ikiniz de. (İki adam oturur.) Şimdi, ne var, ne oluyor?

Briggs: Başlamak kolay değil, efendim.

Winter: Ona ben mi anlatayım, Briggs? Bunu birimiz yapmalıyız.

Briggs: Hayır, ben yapacağım. Müdür yardımcısıyım ben. Ya, efendim, istifa etmeniz gerektiğini düşünüyoruz.

Bay Hill (pek şaşkın bir sesle): İstifa mı? Bankadan ayrılmak ha? Neden bahsediyorsunuz? Bu bir şaka mıdır, Briggs?

Briggs: Hayır, şaka değil.

Bay Hill (iskemlesinde doğrularak): Şimdi bir dakika, lütfen. Pazar öğle sonrasıdır. Evime gelip beni rahatsız ediyorsunuz. Sonra bana... istifa etmem gerektiğini söylüyorsunuz.

Winter: Çok özür dileriz, efendim. Pazar olduğunu biliyoruz. Fakat size söylememiz gerekiyordu.

Bay Hill: Fakat bunu yapamazsınız. Müdür benim.

ager. You're only the assistant manager, Briggs. And Winter is only the cashier. You can't speak to me like this.

BRIGGS: We're doing it for the bank, sir.

WINTER: It will be a good thing for the bank, sir. Believe me.

MR HILL (standing up): I've had enough! Go home, both of you. Take a holiday tomorrow. You both need a rest.

BRIGGS: We're all right, sir. We don't need a holiday.

WINTER: But we must have your answer today, sir. Will you resign?

MR HILL (sitting down again): It's like a bad dream! Why must I resign? What have I done? Tell me that.

BRIGGS: You don't manage the bank well, sir.

MR HILL (angrily): Of course, I manage the bank well. Thousands of people use our bank. Business is very good.

BRIGGS: Oh, we know that, sir. But we do all the work. They use our bank because we work hard.

Siz sadece müdür yardımcısısınız, Briggs. Ve Winter de sadece veznedar. Benimle böyle konuşamazsınız.

Briggs: Bunu banka için yapıyoruz, efendim.

Winter: Banka için iyi bir şey olacaktır, efendim. İnanın bana.

Bay Hill (ayağa kalkarak); Yetti artık! İkiniz de evinize gidin. Yarın tatile çıkın. Her ikinizin de dinlenmeye ihtiyacı var.

Briggs: Biz iyiyiz, efendim. Tatile ihtiyacımız yok.

Winter: Fakat cevabınızı bugün almalıyız, efendim. İstifa edecek misiniz?

Bay Hill (tekrar oturarak): Kötü bir rüya gibi! Niçin istifa etmeliyim? Ne yaptım? Bana anlatın bunu.

Briggs: Bankayı iyi yönetmiyorsunuz, efendim.

Bay Hill (öfkeyle): Elbette iyi yönetiyorum bankayı. Binlerce kişi bankamızı kullanıyor. İş pek iyidir.

Briggs: O, bunu biliyoruz, efendim. Fakat tüm işi biz yapıyoruz. Biz çok çalıştığımız için bankamızı kullanıyorlar.

WINTER: And you're not nice to the people in the bank. You're nice to the customers, but not to us. No one likes you!

MR HILL: Oh, I know that they don't like me. They have to work hard, and they don't like that.

WINTER: But you don't work hard, sir.

MR HILL: Of course I do.

BRIGGS: Oh, no, sir. For example, you come late in the morning.

WINTER: And you often leave early.

BRIGGS: And you take two or three hours for lunch. We spend all day in the bank, but you are never there!

MR HILL: But I'm the manager. That's part of my job. I have to look after important people. I have to have lunch with them. It's good business.

BRIGGS: It's pleasure, sir! You're very fond of good food.

MR HILL: I won't listen to this.

WINTER: But you must.

MR HILL: I shall write to the head - office

Winter: Hem siz bankadakilere iyi davranmıyorsunuz. Müşterilere iyisiniz ama bize karşı değil. Hiç kimse sizi sevmiyor!

Bay Hill: Ya, benden hoşlanmadıklarını biliyorum. Çok çalışmak zorundalar ve bu hoşlarına gitmiyor.

Winter: Fakat siz çok çalışmıyorsunuz, efendim.

Bay Hill: Elbette çalışıyorum.

Briggs: Yo, hayır efendim. Meselâ sabahleyin geç geliyorsunuz.

Winter: Ve çoğu zaman erken ayrılıyorsunuz.

Briggs: Ve öğle yemeği için iki üç saat alıyorsunuz. Biz tüm günü bankada harcıyoruz, fakat siz orada değilsiniz hiç!

Bay Hill: Fakat ben müdürüm. İşimin bir parçasıdır bu. Önemli kişilerle ilgilenmeliyim. Onlarla öğle yemeği yemeliyim. İyi iştir bu.

Briggs: Zevktir, efendim. İyi yiyeceklere pek düşkünsünüz.

Bay Hill: Bunu dinlemeyeceğim.

Winter: Fakat dinlemelisiniz.

Bay Hill: Genel müdürlüğe sizin hakkınızda

about you. Then you will have to resign.

BRIGGS: We've already written about you, sir.

WINTER: Yes, sir. We explained the matter and they agree with us.

MR HILL: What! You've written to the head-office, without telling me!

BRIGGS: We had to do it, sir. We were only thinking of the bank.

WINTER: And they agree that you must resign.

MR HILL: But they can't do this to me! I've spent thirty years in the bank.

BRIGGS: Think of the bank, sir. It will be a happier place without you!

MR HILL: But what am I going to do? I'm not a young man. How can I find a new job?

WINTER: Oh, you'll find something, sir. A job in an office.

BRIGGS: And you can have time, sir. Two or three months. You'll be able to find a new job.

MR HILL: I'm not sure.

yazacağım. O zaman siz istifa etmek zorunda kalacaksınız.

Briggs: Biz sizin hakkınızda yazdık bile, efendim.

Winter: Evet, efendim. Konuyu açıkladık ve bizimle ayrı fikirdeler.

Bay Hill: Ne? Genel müdürlüğe mi yazdınız? Bana söylemeden!

Briggs: Bunu yapmak zorunda kaldık, efendim. Sadece bankayı düşünüyorduk.

Winter: İstifa etmeniz gerektiği fikrine uyuyorlar.

Bay Hill: Fakat bunu bana yapamazlar! Bankada otuz yıl harcadım.

Briggs: Bankayı düşünün, efendim. Sizsiz daha mutlu bir yer olacaktır!

Bay Hill: Fakat ben ne yapacağım? Genç bir adam değilim. Yeni bir işi nasıl bulabilirim?

Winter: O, bir şey bulursunuz, efendim. Büroda bir iş.

Briggs: Hem zamanınız olabilir, efendim. İki üç ay. Yeni bir iş bulabilirsiniz.

Bay Hill: Emin değilim.

BRIGGS: But you promise to resign, don't you, sir?

MR HILL: Well, I must. The head office agrees with you.

WINTER: Thank you, sir.

BRIGGS: We're sorry about this, sir.

Briggs and Winter stand up.

BRIGGS: You'll come to the office tomorrow, won't you, sir?

MR HILL: Er-yes, I'll be there.

WINTER: But please come on time, sir.

Briggs and Winter say good afternoon and go out.

Mr Hill sits with his head in his hands. After a time Mrs Hill comes in. She is wearing a heavy coat and she has a bag in her hand.

MR HILL (looking up): Oh, it's you, dear. Briggs and Winter were here. They left a short time ago.

MRS HILL: Yes, I saw them when they were going out.

MR HILL: They came to tell me something. It isn't very pleasant. (After a moment.) I have to resign from the bank.

Briggs: Fakat istifa etmeye söz veriyorsunuz, değil mi, efendim?

Bay Hill: Şey, etmeliyim. Genel müdürlük sizinle aynı fikirde.

Winter: Teşekkür ederiz, efendim.

Briggs: Bu hususta müteessiriz, efendim.

Briggs ile Winter ayağa kalkar.

Briggs: Yarın büroya geleceksiniz, değil mi, efendim?

Bay Hill: Şey... evet, orada olacağım.

Winter: Fakat lütfen vaktinde gelin, efendim.

Briggs ile Winter iyi günler dileyerek çıkar.

Bay Hill başı elleri arasında oturur. Bir süre sonra Bayan Hill içeri girer. Kalın bir manto giymektedir ve elinde bir çanta vardır.

Bay Hill (başını kaldırıp bakarak): O, sen misin, şekerim! Briggs ile Winter buradaydı. Az önce ayrıldılar.

Bayan Hill: Evet, çıkarlarken gördüm onları.

Bay Hill: Bana bir şey söylemeye gelmişler. Pek hoş değil. (Biraz sonra.) Bankadan istifa etmek zorundayım.

MRS HILL; Yes, I know.

MR HILL (surprised): Do you know already?

MRS HILL: Yes, They told me.

MR HILL: They couldn't wait! Did they tell you the reason too?

MRS HILL: Yes, the people in the bank don't like you. I'm not very surprised.

MR HILL: I've spent all my life in the bank and now I've lost my job.

Mr Hill notices that his wife is wearing a coat.

MR HILL: Oh, are you going out? (He sees the bag too.)And you've got a bag. Where are you going?

MRS HILL: I need a holiday. I'm going to spend a few days with my sister.

MR HILL: At this time? But I need your help now.

MRS HILL: I can't help you. And I must have a holiday. I can't wait.

MR HILL: But you can have a holiday later. We'll go together.

MRS HILL: Where will you get the money for

Bayan Hill: Evet, biliyorum.

Bay Hill (şaşırarak): Şimdiden biliyor musun?

Bayan Hill: Evet, bana söylediler.

Bay Hill: Bekleyemediler! Nedenini de söylediler mi sana?

Bayan Hill: Evet, bankadakiler seni sevmiyorlarmış. Pek şaşmadım.

Bay Hill: Tüm ömrümü bankada harcadım ve şimdiyse işimi kaybettim.

Bay Hill karısının manto giymiş olduğunu farkeder.

Bay Hill: A, dışarı mı çıkıyorsun? (Çantayı da görür.) Hem çantan da var. Nereye gidiyorsun?

Bayan Hill: Tatile ihtiyacım var. Kız kardeşimle birkaç gün geçireceğim.

Bay Hill: Bu sırada mı? Fakat şimdi yardımına ihtiyacım var.

Bayan Hill: Sana yardım edemem. Hem tatil yapmalıyım. Bekleyemem.

Bay Hill: Fakat tatilini daha sonra yapabilirsin. Beraber gideriz.

Bayan Hill: Tatil için parayı nereden bulacaksın? İşi-

a holiday? You've lost your job. It won't be easy to find a new one. You're not a young man.

MR HILL: I've got three months. I'll find something.

MRS HILL: I hope that you're right.

MR HIIL: You're leaving me because I'm in trouble. When are you coming back?

MRS HILL: I have no idea. I'll write and let you know.

MR HILL: But who's going to look after me?

MRS HILL: There's Annie. Speak to her nicely and perhaps she'll stay. Well, goodbye, George. Write to me when you have a job.

Mrs Hill leaves the room.

MR HILL (to himself): This is a terrible afternoon! I've lost my job and now my wife has gone, too!

There is a knock at the door and Annie comes in.

MR HILL: What is it, Annie? Do you want to leave too?

ANNIE: Leave, sir? I came about the tea, sir.

ni kaybettin. Yenisini bulmak kolay olmayacak. Genç bir adam değilsin.

Bay Hill: Üç ayım var. Bir şey bulurum.

Bayan Hill: İnşallah haklısındır.

Bay Hill: Başım dertte diye beni bırakıyorsun. Ne zaman döneceksin?

Bayan Hill: Bir fikrim yok. Yazıp sana haber veririm.

Bay Hill: Fakat bana kim bakacak?

Bayan Hill: Annie var. Güzel konuş onunla, belki kalır. Ya, hoşça kal, George. İş bulunca bana yaz.

Bayan Hill odadan çıkar.

Bay Hill (kendi kendine): Feci bir ikindi bu! İşimi kaybettim ve karım da gitti şimdi!

Kapı vurulur ve Annie içeri girer.

Bay Hill: Ne var, Annie? Sen de ayrılmak istiyor musun?

Annie: Ayrılmak mı, efendim? Çay için gel-

It's almost four o'clock. Shall I bring tea, sir?

MR HILL: So you don't want to leave. Are you sure?

ANNIE: No, of course not, sir. I'm very happy here.

MR HILL: I've lost my job. Did you know that?

ANNIE: Yes, sir. Mrs Hill told me.

MR HILL: And my wife has gone for a long holiday.

ANNIE: I know, sir. But she'll come back. I'll look after you while she isn't here.

MR HILL: I won't have much money. Perhaps I won't be able to pay you.

ANNIE: It doesn't matter, sir. I've saved some money, so I don't need any now. But I want to stay here, sir. It's my home.

MR HILL: Thank you, Annie.

ANNIE: Shall I bring tea now, sir?

MR HILL: Later, please. In about half an hour.

ANNIE: Very well, sir.

dim, efendim. Neredeyse saat dört. Çay getireyim mi, efendim?

Bay Hill: Demek ki ayrılmak istemiyorsun. Emin misin?

Annie: Hayır, elbette hayır, efendim. Ben burada çok mutluyum.

Bay Hill: İşimi kaybettim. Bunu biliyor muydun?

Annie: Evet, efendim, Bayan Hill söyledi.

Bay Hill: Karım da uzun bir tatile çıktı.

Annie: Biliyorum, efendim. Fakat dönecek. O burada değilken size ben bakacağım.

Bay Hill: Fazla param olmayacak. Belki de senin paranı veremeyeceğim.

Annie: Ziyanı yok, efendim. Biraz para biriktirdim, bu yüzden şimdi ihtiyacım yok hiç. Fakat burada kalmak istiyorum efendim. Benim yuvamdır.

Bay Hill: Teşekkür ederim, Annie.

Annie: Çayı şimdi getireyim mi, efendim?

Bay Hill: Daha sonra, lütfen. Yarım saat kadar sonra.

Annie: Pekâlâ, efendim.

Annie goes out. Mr Hill puts his feet on the chair again and closes his eyes.

Scene 3

Mrs Hill comes into the room. Her husband is still asleep.

MRS HILL: George! It's almost half past four.

MR HILL (waking up): What's that? Half past four? Oh, it's you, dear.

MRS HILL: Yes, of course it's me.

MR HILL: Then you haven't gone to your sister.

MRS HILL: What are you talking about? I haven't been out of the house. You've been asleep all the afternoon.

MR HILL: Have I? Then I was dreaming. (He remembers the dream.) It wasn't a very pleasant dream.

MRS HILL: You must tell me about it. Shall we have tea now?

MR HILL: That's a good idea. I need a cup of tea!

Mrs Hill rings the bell for Annie.

Annie dışarı çıkar. Bay Hill yine ayaklarını iskemleye koyar ve gözlerini kapar.

Sahne 3

Bayan Hill odaya girer. Kocası hâlâ uykudadır.

Bayan Hill: George! Neredeyse saat dört buçuk.

Bay Hill (uyanarak): Nedir? Dört buçuk mu? A, sen misin, şekerim.

Bayan Hill: Evet, elbette benim.

Bay Hill: Öyleyse kız kardeşine gitmedin.

Bayan Hill: Neden bahsediyorsun? Evden çıkmadım ki. Tüm öğle sonrası uykudaydın.

Bay Hill: Öyle mi? O halde rüya görüyordum. (Rüyayı hatırlar.) Pek hoş bir rüya değildi.

Bayan Hill: Bana anlatmalısın onu. Çay içelim mi şimdi?

Bay Hill: İyi bir fikir bu. Bir fincan çaya ihtiyacım var!

Bayan Hill, Annie için zili çalar.

MR HILL; By the way, dear. Have you spoken to Annie yet?

MRS HILL: No, not yet. Give me a chance. I've been busy. But I haven't forgotten. I'll tell her this evening.

MR HILL: I was thinking about it again. Perhaps we ought to keep her. She's been with us a long time. And she may not get a new job.

MRS HILL: I told you that, dear!

MR HILL: I agree with you now. Of course she isn't a good cook, but she works hard.

MRS HILL: Yes, she works very hard.

MR HILL: Perhaps she needs help in the house. We can get someone.

MRS HILL: That's a nice idea. Annie will like that. But what about your dinners? Who will cook when your friends come?

MR HILL: Oh, the dinners aren't important. We won't ask them very often.

MRS HILL: I'm glad. I never liked those dinners. (After a moment.) But, George, why have you

Bay Hill: Sırası gelmişken sorayım canım. Annie'yle konuştun mu?

Bayan Hill: Hayır, henüz değil. Bana bir fırsat ver. Meşguldüm. Fakat unutmadım. Bu akşam söylerim ona.

Bay Hill: Yine üzerinde düşünüyordum. Belki de onu tutmamız gerekiyor. Uzun bir süredir bizimle beraberdir. Hem yeni bir iş bulmayabilir.

Bayan Hill: Bunu sana söyledim, canım!

Bay Hill: Seninle aynı fikirdeyim şimdi. İyi bir aşçı değil elbet ama çok çalışıyor.

Bayan Hill: Evet, pek çok çalışıyor.

Bay Hill: Belki de evde yardıma ihtiyacı var. Birini bulabiliriz.

Bayan Hill: Güzel bir fikir bu. Annie'nin hoşuna gidecek. Fakat ya senin akşam yemeklerin? Arkadaşların gelince kim pişirecek?

Bay Hill: A, yemekler önemli değil. Onları pek sık çağırmayız.

Bayan Hill: Memnun oldum. O yemeklerden hiç hoşlanmadım. (Az sonra.) Fakat, George, niçin bir-

changed suddenly? You're quite different now!

MR HILL: Am I? I'm glad that you say that.

MRS HILL: Was it your dream? You must tell me about it.

MR HILL: No, I don't want to talk about it. But I won't forget it!

Annie comes into the room.

ANNIE: Shall I bring tea now, madam?

denbire değişiverdin? Şimdi tamamen farklısın!

Bay Hill: Öyle miyim? Bunu söylediğin için memnun oldum.

Bayan Hill: Rüyan yüzünden mi? Bana anlatmalısın onu.

Bay Hill: Hayır, onun hakkında konuşmak istemiyorum. Fakat onu unutmayacağım!

Annie odaya girer.

Annie: Şimdi çayı getireyim mi, hanımefendi?

SORULAR

Okuduğunuz **"A bad dream"** isimli oyun ile ilgili aşağıdaki soruları cevaplandırınız.

1. Which day of the week is it?
2. What is the time now?
3. What are they drinking?
4. What kind of taste has it?
5. Is Annie clever?
6. Is she a bad cook or a good cook?
7. Why do people come to their house?
8. What kind of food do they get?
9. Is the answer easy or difficult?
10. What is it?
11. How long has she been with them?
12. How many years did she spend with them?
13. Is she a young woman?
14. What is his job?
15. Who is different now?
16. What does he care about?
17. How many months will they give to Annie?
18. When will they tell her?
19. How does he feel?

20. Where does he put his feet?
21. What does he do then?
22. Is he asleep or awake?
23. Who comes then?
24. What are their names?
25. What do they want him to do?
26. What are they doing this for?
27. When must they have his answer?
28. Who agrees with them?
29. What must his wife have?
30. Who is happy there?
31. At what time does he wake up?
32. What was he doing before he woke up?
33. Who works very hard in the house?
34. Who will bring tea?
35. What has happened to Mr. Hill?

THE PROFESSOR

Characters

PROFESSOR HUNTER, an old man

MARY HUNTER, his daughter

MISS GREEN, his secretary

DR FITT

MR ROSE

the men from London

INSPECTOR HADLEY

SERGEANT BULL

Scene 1

Mary Hunter and Miss Green are in the professor's room. It is a large, pleasant room, with a lot of books in it. There is a big desk near the window.

MARY: Father's very excited this morning, Miss Green. He didn't want his breakfast. He only had a cup of coffee.

MISS GREEN: Yes, of course he's excited. I am

PROFESÖR

Kişiler:

Profesör Hunter, yaşlı bir adam

Mary Hunter, kızı

Bayan Green, sekreteri

Doktor Fitt

Bay Rose

Londralı adamlar

Müfettiş Hadley

Çavuş Bull

Sahne 1

Mary Hunter ile Bayan Green profesörün odasındadır. İçinde bir sürü kitap olan, geniş, hoş bir odadır. Pencere yanında büyük bir yazı masası vardır.

Mary: Babam bu sabah pek heyecanlı, Bayan Green. Kahvaltısını istemedi. Bir fincan kahve içti sadece.

Bayan Green: Evet, heyecanlı elbette. Ben de biraz

rather excited, too. This is a very important day. He is ready to give his invention to the world. Of course he hasn't built the machine, but the papers are complete. I copied them myself.

MARY: But what is his invention? I know that it's a machine. But that's all. Father tried to explain it to me but I couldn't understand. Do you understand it?

MISS GREEN: No, not very well! Only the professor really understands it. But I know that it's good. The government likes the idea. Your father wants to give his invention to the government. He wants to help people.

MARY: Yes, I'm sorry that Father can't go to London himself. He wanted to go, of course, but he's not very strong. So the men from the government are coming here. They'll take the papers to London.

MISS GREEN: And then the professor will be famous!

The telephone rings. Miss Green picks it up and answers.

MISS GREEN: Hello? Yes, this is Professor Hunter's house. Yes, Miss Hunter is here. One

heyecanlıyım. Bu çok önemli bir gün. İcadını dünyaya vermeye hazırdır. Makineyi yapmadı tabii, ama kâğıtları tamam. Onları ben kendim kopya ettim.

Mary: Fakat icadı nedir? Bir makine olduğunu biliyorum. Fakat hepsi bu. Babam bana açıklamaya çalıştı ama anlayamadım. Sen anlıyor musun?

Bayan Green: Hayır, pek iyi anlayamıyorum! Onu gerçekten sadece profesör anlıyor. Fakat ben onun iyi olduğunu biliyorum. Hükümet fikri beğeniyor. Baban icadını hükümete vermek istiyor. İnsanlara yardım etmek istiyor.

Mary: Evet, babamın kendisi Londra'ya gidemediği için üzülüyorum. Gitmek istedi, tabii ama pek kuvvetli değil. Bu yüzden hükümet adamları buraya geliyor. Kâğıtları Londra'ya götürecekler.

Bayan Green: Ve sonra da profesör ünlü olacak.

Telefon çalar. Bayan Green açıp cevap verir.

Bayan Green: Alo? Evet, Profesör Hunter'ın evi burası. Evet, Bayan Hunter burada. Bir dakika, lüt-

moment, please. (She gives the telephone to Mary Hunter.) It's for you, dear. I think that it's Dr Smith.

MARY: Good morning. Miss Hunter speaking. Yes, Dr Smith, I'm very well, thank you. Yes, father's well, too. He's excited this morning, but we'll look after him. What's that? Freda's in hospital? Yes, of course I'll come. I wanted to stay with father, but it doesn't matter. Yes, I'll be there in an hour. Goodbye.

Mary Hunter puts the telephone down.

MISS GREEN: What's the matter with your friend? Is she very ill?

MARY: She's broken her leg and they've taken her to hospital. She's asked to see me, so I must go. Oh dear! I wanted to stay here this morning. I wanted to look after father.

MISS GREEN: It's all right, Mary. I'll be with him. I am his secretary.

The professor comes into the room. He cannot see well because he is old.

PROFESSOR: I can't find my glasses. (To Mary.) Have you seen them?

MISS GREEN (going to the professor's desk):

fen. (Telefonu Mary Hunter'e verir.) Sana, canım. Doktor Smith'tir sanırım.

Mary: Günaydın. Bayan Hunter konuşuyor. Evet, Doktor Smith, çok iyiyim, teşekkür ederim. Evet, babam da iyi. Bu sabah heyecanlı ama, biz ona bakarız. Nedir? Freda hastanede mi? Evet, elbet geleceğim. Babamla kalmak istiyordum ama ziyanı yok. Evet, bir saate kadar orada olurum. Güle güle.

Mary Hunter telefonu yerine bırakır.

Bayan Green: Arkadaşının nesi var? Çok hasta mı?

Mary: Bacağını kırmış ve onu hastaneye kaldırmışlar. Beni görmek istemiş, bu yüzden gitmem gerekiyor. Hay Allah! Ben bu sabah burada kalmak istiyordum. Babama bakmak istiyordum.

Bayan Green: Zararı yok, Mary. Ben yanında olacağım. Sekreteriyim.

Profesör odaya girer. Yaşlı olduğu için iyi göremez.

Profesör: Gözlüklerimi bulamıyorum. (Mary'ye.) Onları gördün mü?

Bayan Green (Profesörün masasına giderek):

Here they are, professor.(She gives the glasses to the professor.)

PROFESSOR: Ah, thank you, Miss Green. (He puts on his glasses.) I can't see without them. Now, what's the time? Hm, where's my watch? (He looks for his watch in his pocket.)

MARY (laughing): You're wearing it, father. I bought you a new one. Don't you remember?

PROFESSOR (also laughing): Yes, of course you did. I quite forgot. I forget a lot of things, don't I? But I can still do my work! That's the important thing.

MARY: Of course it is, father.

PROFESSOR (looking at his watch): Why, it is almost ten. When are the men coming from London? (To Miss Green.) At ten thirty, wasn't it?

MISS GREEN: No, eleven.

PROFESSOR: Oh, I thought that it was ten thirty. It doesn't matter. I can read through my papers again.

MARY: Dr Smith telephoned a few minutes ago, father.

PROFESSOR: Oh, what did he want?

İşte burada, profesör. (Gözlükleri profesöre verir.)

Profesör: A, teşekkür ederim, Bayan Green. (Gözlüklerini takar.) Onlarsız göremiyorum. Şimdi saat kaç? Hımın, saatim nerede? (Cebinde saati arar.)

Mary (gülerek): O üzerinde, baba. Sana yenisini satın almıştım. Hatırlamıyor musun?

Profesör (o da gülerek): Evet, aldındı elbet. Tamamen unuttum. Çok şey unutuyorum, değil mi? Fakat hâlâ işimi yapabiliyorum! Önemli olan da bu.

Mary: Elbette öyle, baba.

Profesör (saatine bakarak): O, neredeyse on olmuş. Adamlar ne zaman geliyor Londra'dan? (Bayan Green'e) on buçuktaydı, değil mi?

Bayan Green: Hayır, on bir.

Profesör: A, ben on buçuktu sanıyordum. Ziyanı yok. Kâğıtlarımı tekrar gözden geçirebilirim.

Mary: Doktor Smith birkaç dakika önce telefon etti, baba.

Profesör: A, ne istedi?

MARY: My friend Freda's broken her leg and they've taken her to hospital. She asked to see me. So I have to leave now. I'm sorry that I can't stay with you.

PROFESSOR: That's all right, Mary. Miss Green will look after me.

MARY: I must go then. I'll be back at twelve. You can tell me about your morning.

PROFESSOR: Goodbye, dear. Give my love to Freda.

Mary kisses her father and goes out.

PROFESSOR: Now, let me see. Ah, yes, my papers. (He goes to his desk and sits down.)

MISS GREEN: Do you need me now, professor?

PROFESSOR: Er, no. I want to be alone. I'll ring if I need you.

Miss Green goes out of the room.

PROFESSOR (talking to himself): Hm, these women! They think that I can't look after myself. I may lose my glasses. I may forget about my watch. But these things aren't important. (He begins to read his papers.)

Mary: Arkadaşım Freda bacağını kırmış ve onu hastaneye kaldırmışlar. Beni görmek istemiş. Bu yüzden gitmem gerekiyor. Senin yanında kalamadığım için üzgünüm.

Profesör: Zarar yok, Mary. Bayan Green bana bakar.

Mary: Öyleyse gitmeliyim. On ikide dönerim. Sabahını bana anlatırsın.

Profesör: Güle güle, canım. Freda'ya sevgilerimi ilet.

Mary babasını öper ve dışarı çıkar.

Profesör: Şimdi bakayım. A evet, kâğıtlarım. (Yazı masasına gider ve oturur.)

Bayan Green: Şimdi bana ihtiyacınız var mı, profesör?

Profesör: Şey, hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Sana ihtiyacım olursa zili çalarım.

Bayan Green odadan çıkar.

Profesör (kendi kendine konuşarak): Hımın, şu kadınlar! Kendime bakamayacağımı sanıyorlar. Gözlüklerimi kaybedebilirim. Saatimin ne olduğunu unutabilirim. Fakat bu şeyler önemli değil ki. (Kâğıtlarını okumaya başlar.)

Scene 2

Half an hour later. The professor is still reading his papers. Miss Green comes into the room.

MISS GREEN (very excited): They're here professor! They've arrived!

PROFESSOR (looking up): Who, Miss Green? What are you talking about?

MISS GREEN: The men from the government, of course.

PROFESSOR (looking at his watch): But it's only half past ten. You said that they were coming at eleven.

MISS GREEN: Well, they've come early. Shall I bring them in or must they wait?

PROFESSOR: No, no, bring them in of course. But give me a few minutes. I want to finish this page.

Miss Green goes to the door. Then she stops.

MISS GREEN: Oh, they've shown me their cards, professor. They are the right men.

Sahne 2

Yarım saat sonra. Profesör hâlâ kâğıtlarını okumaktadır. Bayan Green odaya girer.

Bayan Green (pek heyecanlı): Buradalar, profesör! Geldiler!

Profesör (başını kaldırıp bakarak): Kim, Bayan Green? Neden bahsediyorsun?

Bayan Green: Hükümet adamları, tabii.

Profesör (saatine bakarak): Fakat on buçuk daha. On birde geleceklerini söylemiştin.

Bayan Green: Şey, erken gelmişler. Onları içeri mi getireyim, yoksa beklesinler mi?

Profesör: Yok, hayır, içeri getir, tabii. Fakat bana birkaç dakika ver. Bu sayfayı bitirmek istiyorum.

Bayan Green kapıya gider. Sonra durur.

Bayan Green: O, kartlarını bana gösterdiler, profesör. (Beklediğimiz) o adamlar.

PROFESSOR: Good. I wanted to see their cards, but it won't be necessary now. I don't want to give my invention to the wrong men!

Miss Green goes out. After five minutes she comes in again. The two men are with her.

DR FITT: Good morning, professor. My name is Fitt. Dr Fitt. And this is Mr Rose. He's my assistant. He's... looking after me. We don't want to lose your papers!

PROFESSOR: Lose my papers? Oh, I see. No, of course not. Well, please sit down.

Miss Green puts two chairs near the professor's desk and the two men sit down.

MISS GREEN: Shall I bring some coffee?

DR FITT: No coffee for us, thank you. We can't stay long. We have to go back to London soon.

Miss Green goes out.

PROFESSOR: So you've come for my papers. For my invention.

DR FITT: That's right, professor.

PROFESSOR: I wanted to go to London myself, but my daughter didn't let me go.

Profesör: İyi. Kartlarını görmek istiyordum ama şimdi gerekmeyecek. İcadımı yanlış kimselere vermek istemem!

Bayan Green dışarı çıkar. Beş dakika sonra tekrar içeri girer. İki adam da onunladır.

Doktor Fitt: Günaydın, profesör. Adım Fitt'tir. Doktor Fitt. Bu da Bay Rose'dur. Asistanımdır. O... bana bakıyor (koruyor). Kâğıtlarınızı kaybetmek istemeyiz!

Profesör: Kâğıtlarımı kaybetmek mi? A, anlıyorum. Yo, elbette hayır. Eee... oturun, lütfen.

Bayan Green profesörün masası yanına iki iskemle koyar ve iki adam oturur.

Bayan Green: Biraz kahve getireyim mi?

Doktor Fitt: Bize kahve istemez, teşekkür ederiz. Fazla kalamayız. Hemen Londra'ya dönmek zorundayız.

Bayan Green dışarı çıkar.

Profesör: Demek ki kâğıtlarım için geldiniz. İcadım için.

Doktor Fitt: Doğru, profesör.

Profesör: Londra'ya ben kendim gitmek istiyordum ama, kızım bırakmadı.

DR FITT: I'm sorry, professor. But we'll take care of the papers.

PROFESSOR: Now let me see. Where did I put them?

Dr Fitt is rather surprised. He looks at Mr. Rose.

DR FITT: There are some papers on your desk professor, Are they the ones?

PROFESSOR: Oh, these? No, they're not the papers for you. These are only some old papers. Ah, I remember now I put the papers behind some books. (He stands up.)

DR FITT: Behind your books? That's not a very good place for papers, is it?

PROFESSOR: Yes, it is. No one touches my books. (He takes down some books. There are some papers behind them.) Yes, here they are. (He gives the papers to Dr Fitt.) You know about my invention, don't you?

DR FITT: Well, of course. We've talked about it in the office.

PROFESSOR: I see.

DR FITT (looking at the papers): Yes, the govern-

Doktor Fitt: Üzüldüm, profesör. Fakat kâğıtlara dikkat edeceğiz.

Profesör: Şimdi bakayım. Onları nereye koymuştum?

Doktor Fitt biraz şaşırır. Bay Rose'a bakar.

Doktor Fitt: Masanızın üzerinde bir takım kâğıtlar var, profesör. Onlar mı?

Profesör: O, bunlar mı? Hayır, sizin için olan kâğıtlar değil onlar. Bunlar birkaç eski kâğıt sadece. A, şimdi hatırlıyorum. Kâğıtları bazı kitapların arkasına koymuştum. (Ayağa kalkar.)

Doktor Fitt: Kitaplarınızın arkasına mı? Kâğıtlar için pek iyi bir yer değil o, değil mi?

Profesör: Evet, öyle. Kitaplarıma kimse dokunmaz. (Bazı kitapları indirir. Gerilerinde bazı kâğıtlar vardır.) Evet işte burada onlar. (Kâğıtları Doktor Fitt'e verir.) İcadım hakkında bilginiz var, değil mi?

Doktor Fitt: Ya, elbette. Büroda onun hakkında konuşmuştuk.

Profesör: Anlıyorum.

Doktor Fitt (kâğıtlara bakarak): Evet, hükümet

ment thinks that your invention is very important. It's going to help the world. You'll be famous, professor.

PROFESSOR: I don't want to be famous. I only want to help people. So I'm giving my invention to the government. I don't want any money for it.

DR FITT: Yes, we understand that, sir. The country will thank you for it. (He looks at his watch.) I'm afraid that we have to go now.

PROFESSOR: Well, take good care of the papers.

Dr Fitt puts the papers in his bag and stands up. Mr Rose stands up, too.

DR FITT: Well, goodbye, professor. We'll write to you.

PROFESSOR: Goodbye. (He stands up.)

The two men go out. The professor sits down at his desk again and laughs.

PROFESSOR: Well, that was fun! Now we must wait and see.

Scene 3

It is about eleven o'clock. The professor is still

icadınızın çok önemli olduğunu düşünüyor. Dünyaya yardımcı olacak. Ün kazanacaksınız profesör.

Profesör: Ünlü olmak istemiyorum. Sadece insanlara yardım etmek istiyorum. Bu yüzden icadımı hükümete veriyorum. Onun için para istemiyorum hiç.

Doktor Fitt: Evet, bunu anlıyoruz, efendim. Memleket bunun için size teşekkür edecektir. (Saatine bakar.) Korkarım ki şimdi gitmemiz gerekiyor.

Profesör: Peki, kâğıtlara çok dikkat edin.

Doktor Fitt kâğıtları çantasına koyup ayağa kalkar. Bay Rose da kalkar.

Doktor Fitt: Peki, hoşça kalın, Profesör. Size yazarız.

Profesör: Güle güle. (Ayağa kalkar.)

İki adam çıkarlar. Profesör tekrar masasına oturur ve güler.

Profesör: Eee... pek eğlenceliydi! Bekleyip görelim.

Sahne 3

Saat on bir sırasıdır. Profesör hâlâ masasındaki

looking at the papers on his desk. Miss Green runs into the room.

MISS GREEN: Oh professor! Those two men! Have they left?

PROFESSOR (looking up): Yes, of course they've left, Miss Green. They've taken the papers and they've gone back to London.

MISS GREEN: Oh, that's terrible!

PROFESSOR: What's terrible? What are you talking about? Explain yourself.

MISS GREEN (beginning to cry): They were the wrong men, professor!

PROFESSOR: I don't understand. You looked at their cards, didn't you?

MISS GREEN: I know. But they stole those cards.

PROFESSOR: How do you know?

MISS GREEN: The police telephoned. The right men were coming from London. These men stopped the car. They shut the men in an empty house and stole all their papers. And now they've stolen your invention. What are we to do?

kâğıtlara bakmaktadır. Bayan Green koşarak odaya girer.

Bayan Green: Ah, profesör! O iki adam! Gittiler mi?

Profesör (başını kaldırıp bakarak): Evet, gittiler, tabii, Bayan Green. Kâğıtları alıp Londra'ya döndüler.

Bayan Green: Müthiş bu!

Profesör: Müthiş olan ne? Neden bahsediyorsun? Açıklayıver.

Bayan Green (ağlamaya başlayarak): Yanlış adamlarmış, profesör!

Profesör: Anlamıyorum. Kartlarına bakmıştın, değil mi?

Bayan Green: Biliyorum. Fakat o kartları çalmışlar.

Profesör: Nereden biliyorsun?

Bayan Green: Polis telefon etti. Asıl adamlar Londra'dan geliyorlardı. Bu adamlar arabayı durdurmuş. Adamları boş bir eve kapatıp bütün kâğıtlarını çalmışlar. Ve şimdi de sizin icadınızı çalmışlar. Ne yapacağız?

At that moment the doorbell rings.

PROFESSOR: Go and open the door, Miss Green. It may be the police.

Miss Green goes out of the room. She comes back with two policemen.

INSPECTOR: I'm Inspector Hadley, sir. And this is Sergeant Bull.

PROFESSOR: Please take a seat.

The inspector and the sergeant sit down. The inspector puts his hat on the professor's desk.

INSPECTOR: So those men have taken your papers and already left. Your secretary has told us. But describe the men, professor, and we'll try to catch them.

PROFESSOR: It isn't necessary, inspector.

INSPECTOR: Not necessary? I don't understand sir. These men have stolen your invention.

PROFESSOR: Oh, the papers aren't very important.

MISS GREEN: What are you saying, professor? You've worked hard. You wanted to give your invention to the country. Now these men will sell

Tam o anda kapının zili çalar.

Profesör: Git kapıyı aç, Bayan Green. Polis olabilir.

Bayan Green odadan çıkar. İki polis memuruyla döner.

Müfettiş: Ben Müfettiş Hadley'im, efendim. Bu da Çavuş Bull'dur.

Profesör: Oturun, lütfen.

Müfettişle çavuş oturur. Müfettiş şapkasını profesörün yazı masası üzerine koyar.

Müfettiş: Demek ki, bu adamlar kâğıtlarınızı alıp gittiler. Sekreteriniz bize söyledi. Fakat adamları tarif edin, profesör; onları yakalamaya çalışacağız.

Profesör: Lüzum yok, müfettiş.

Müfettiş: Lüzum yok mu? Anlamıyorum, efendim. Bu adamlar sizin icadınızı çalmışlar.

Profesör: O, kâğıtlar pek önemli değil.

Bayan Green: Ne diyorsunuz, profesör? Çok çalıştınız. İcadınızı memlekete vermek istediniz. Bu adamlar şimdi onu satıp para kazanacaklar.

it and make money.

PROFESSOR: Yes, I worked hard. That's true. But those two men won't sell my invention.

INSPECTOR: Why not?

PROFESSOR: Because I didn't give it to them!

MISS GREEN: Oh!

PROFESSOR: I'll explain. When I saw the men, I didn't like them. You looked at their cards, Miss Green, but I had to be certain. I couldn't give my invention to the wrong men, could I?

INSPECTOR: So what did you do?

PROFESSOR: Well, Dr Fitt said that he knew about my invention. He said that they talked about it. But that wasn't possible. Only very important people knew about my invention.

MISS GREEN: You were quite right.

PROFESSOR: I gave Dr Fitt some old papers. He read them and accepted them. So he didn't know about my invention. I knew that he wasn't the right man.

INSPECTOR: So you've still got the papers?

PROFESSOR: Yes, they're on my desk. They were

Profesör: Evet, çok çalıştım. Doğrudur. Fakat bu iki adam benim icadımı satmayacaklar.

Müfettiş: Niçin satmayacaklar?

Profesör: Çünkü onlara vermedim onu!

Bayan Green: Oh!

Profesör: Açıklayayım. Adamları görünce onlardan hoşlanmadım. Sen kartlarına bakmıştın, Bayan Green, fakat benim emin olmam gerekiyordu. İcadımı yanlış kişilere veremezdim, değil mi?

Müfettiş: Peki, ne yaptınız?

Profesör: Şey, Doktor Fitt icadım hakkında bilgisi olduğunu söyledi. Bunun üzerinde konuştuklarını söyledi. Fakat bu mümkün değildi. Sadece çok önemli kişiler icadımı biliyordu.

Bayan Green: Tamamen haklıydınız.

Profesör: Doktor Fitt'e bazı eski kâğıtları verdim. Onları okuyup kabul etti. Demek ki icadımı bilmiyordu. O adam olmadığını anladım.

Müfettiş: Demek ki kâğıtlar hâlâ sizde.

Profesör: Evet, masamın üzerindedir. Onlar hep

there all the time.

INSPECTOR: But we must try to catch those men, professor. Can you describe them to us?

PROFESSOR: Let me see. (He thinks.) Dr Fitt was short and fat. And he had no hair.

MISS GREEN: No, professor. That was Mr Rose. Dr Fitt was tall and thin.

PROFESSOR: Are you sure? Well, perhaps you're right. I can't remember things like that.

INSPECTOR (standing up): It doesn't matter, professor. We mustn't waste your time. Miss Green will describe the men for us.

The sergeant stands up too. Both men go to the door.

PROFESSOR: You've forgotten your hat, inspector! (He gives the hat to the inspector.) Oh, Miss Green. I'll go to London after all. I'll take the papers there myself. Telephone and say that I'll come on Monday.

MISS GREEN: Very well, professor.

oradaydı.

Müfettiş: Fakat o adamları yakalamalıyız, profesör. Onları bize tarif edebilir misiniz?

Profesör: Bir bakayım. (Düşünür.) Doktor Fitt kısa boylu ve şişmandı. Ve hiç saçı yoktu.

Bayan Green: Hayır, profesör. Bay Rose'du o. Doktor Fitt uzun boylu ve zayıftı.

Profesör: Emin misin? Ya, belki de haklısın. Böyle şeyleri hatırlayamıyorum.

Müfettiş (ayağa kalkarak): Ziyanı yok, profesör. Vaktinizi boşuna almamalıyız. Bayan Green adamları bize tarif eder.

Çavuş da kalkar. Her iki adam da kapıya gider.

Profesör: Şapkanızı unuttunuz, müfettiş. (Şapkayı müfettişe verir.) O, Bayan Green. Bütün bunlardan sonra Londra'ya gideceğim. Kâğıtları ben kendim götüreceğim. Telefon edip pazartesi geleceğimi söyle.

Bayan Green: Pek iyi, profesör.

Miss Green and the two policemen go out. The professor sits down at his desk again.

PROFESSOR (to himself): Now for some work! Hm, where did I put my glasses?

Bayan Green ile iki polis memuru çıkarlar. Profesör yine yazı masasının başına oturur.

Profesör (kendi kendine): Şimdi biraz iş! Hımın, gözlüklerimi nereye koymuştum?

SORULAR

Okuduğunuz **"The professor"** isimli oyun ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. What kind of room is this?
2. Are there a few or a lot of books in it?
3. How is the professor today?
4. What kind of day is it?
5. What is his invention?
6. Can they understand it?
7. Whom will he give his invention?
8. Why can't he go to London?
9. What does he want to do?
10. Who is coming?
11. How many men are coming?
12. Which city are they coming from?
13. What has happened to Mary's friend?
14. Where will she go?
15. What is the professor looking for?
16. Can he see without them?
17. At what time will they come?
18. Who is very excited?
19. When does she come in again?

20. Whom have they shown their cards?
21. What isn't necessary?
22. Do they want coffee?
23. Can they stay long?
24. What is there on the desk?
25. Who touches his books?
26. Did he want any money for his invention?
27. Who will take care of the papers?
28. Does he believe them or not?
29. Did he give them his invention?
30. Why didn't he give it?
31. What did he give them?
32. When will he go to London?

CEVAPLAR

"LET THE BOY SPEAK" CEVAPLARI:

1. Three women are.
2. Mrs Ball is first.
3. It is Mr. Smith.
4. A small boy does.
5. He stands in front of the counter.
6. She wants three pounds of potatoes.
7. The children of today do.
8. Mrs Wood does.
9. No, they wouldn't.
10. Miss White has.
11. He lives in Church Street.
12. She wants sweet apples.
13. They are in the box.
14. He has put it in the car.
15. It is empty now.
16. It is gone.
17. The boy wanted to tell about it.

"THE RIGHT PERSON" CEVAPLARI:

1. The room is.
2. She has worked very hard.
3. No, he doesn't like the room.
4. Its furniture is old and heavy.
5. It is clean.
6. It belonged to Mrs Stone's mother.
7. They like different furniture today.
8. To let the room isn't necessary.
9. Yes, they have.
10. No, it isn't.
11. Because she wants something to do.
12. She is in the house all day.
13. No, he doesn't.
14. He wants a quiet person.
15. A young man is.
16. Two people are coming that morning.
17. They telephoned last night.
18. It has a nice view.
19. The first person is on time.
20. Mr Stone does.
21. He is looking for a bigger room.
22. No, he doesn't like the furniture.
23. It is hard.

24. It is like wood.
25. Views don't interest him.
26. Because he is out all day.
27. He sees a hole in the wall.
28. She wants five pounds a week for the room.
29. She will give a good one.
30. An old man does.
31. Because he may get ill.
32. The old man does.
33. Yes, he likes it very much.
34. He had worked in a museum.
35. He stopped work two years ago.
36. He lived about a hundred years ago.
37. It may be worth one thousand pounds.
38. They put them in the attic.
39. No, they won't.

"AN AFTERNOON ON THE BEACH" CEVAPLARI:

1. There is a nice place near the cliffs.
2. Grandmother can't walk quickly.
3. They will put it in the sun.
4. They will put them in the shade.
5. The sun is good for grandmother.
6. She wants to read and sleep.
7. She wants something to drink.
8. They will go to the cave.
9. Mrs. Brown is.
10. It is about a mile from there.
11. No, they won't.
12. She will talk.
13. She will put up the umbrella.
14. They will have a nice cup of tea.
15. She will move her chair into the shade.
16. She puts it behind a rock.
17. It is a big rock.
18. She can have a good rest now.
19. It is dark inside the cave.
20. They have got a box of matches.
21. They light a piece of paper.
22. It is famous because of the smugglers.
23. John did.

24. Because it is cold and wet.
25. They are in the wall.
26. They are above John's head.
27. It is four o'clock.
28. They have wasted almost an hour.
29. The tide is.
30. They have lost grandmother.
31. She is alive.
32. It was new.
33. She bought it last week.
34. No, it doesn't.

"FRED'S OLD CAR" CEVAPLARI:

1. It is Saturday.
2. Fred looks excited.
3. It is for both of them.
4. He has bought an old car.
5. It is standing outside the house.
6. It has a good engine.
7. Because he has bought a new one.
8. He asked twenty-five pounds for it.
9. They want to save money.
10. She is waiting for her mother and father.
11. He will talk to them.
12. After a few minutes they came in.
13. He talked rather angrily.
14. Fred does.
15. No, he hasn't.
16. They will go out in Fred's car.
17. Edna does.
18. It looks ugly.
19. Mrs Black doesn't want to go.
20. They ought to give the car a chance.
21. The car smells.
22. She will be sick.
23. There are a lot of cars on the road.

24. They will have to wait for a few minutes.
25. The traffic is.
26. It stops in the middle of the road.
27. The policeman is.
28. It hasn't got any petrol.
29. They want to buy the car.
30. Because they will use it in a film.
31. No, he dosen't.
32. He gave his name and address to them.

"THE NEW ASSISTANT" CEVAPLARI:

1. It is full of old things.
2. They are pictures, pots, plates and some furniture.
3. He has sold them all his life.
4. He has paid ten pounds for it.
5. It is near the window.
6. He has marked it in small numbers.
7. He will try to get a bigger price.
8. He is learning quickly.
9. He understands the idea.
10. He will take care then.
11. He was interested in glass things.
12. He paid two pounds for it.
13. His wife will.
14. Yes, he has made some profit.
15. A young man and woman did.
16. She picked up a different ring.
17. Yes, it was.
18. They took it.
19. He will make a profit next time.
20. She is wearing very good clothes.
21. She looks rich.
22. She paid twenty-seven pounds for it.

23. She stops in front of the large vase then.
24. It is blue.
25. She will give a hundred pounds for it.
26. Mr Higgins has.
27. Mr Higgins does.
28. She is busy.
29. She has saved a hundred pounds.
30. Yes, he did.
31. Mr Higgins did.
32. Yes, he was.
33. He came in before noon.
34. Yes, he did.
35. Tom is sorry.

"A BAD DREAM" CEVAPLARI:

1. It is Sunday.
2. It is two o'clock now.
3. They are drinking coffee.
4. It has a terrible taste.
5. No, she isn't.
6. She is a bad cook.
7. They come to their house to have dinner.
8. They get bad food.
9. It is easy.
10. It is to get a new cook.
11. She has been with them for a long time.
12. She spent nearly twenty years with them.
13. She is an old woman.
14. He is the manager of a big bank.
15. Mr Hill is different now.
16. He cares about the bank.
17. They will give three months to Annie.
18. They will tell her tomorrow.
19. He feels tired.
20. He puts them on a chair.
21. He closes his eyes then.

22. He is asleep.
23. The assistant manager of the bank and the cashier come then.
24. Their names are Briggs and Winter.
25. They want him to resign.
26. They are doing this for the bank.
27. They must have it today.
28. The head office does.
29. She must have a holiday.
30. Annie is happy there.
31. He wakes up at half past four.
32. He was dreaming before he woke up.
33. Annie does.
34. Annie will.
35. He has changed suddenly.

"THE PROFESSOR" CEVAPLARI:

1. It is a large, pleasant room.
2. There are a lot of books in it.
3. He is excited today.
4. It is an important day.
5. It is a machine.
6. No, they cannot.
7. He will give it to the government.
8. Because he is not very strong.
9. He wants to help people.
10. The men from the government are coming.
11. Two men are.
12. They are coming from London.
13. She has broken her leg.
14. She will go to the hospital.
15. He is looking for his glasses.
16. No, he cannot.
17. They will come at eleven o'clock.
18. Miss Green is.
19. After five minutes, she came in again.
20. They have shown them to Miss Green.
21. To see their cards isn't necessary.
22. No, they don't.

23. No, they cannot.
24. There are some papers on the desk.
25. Nobody does.
26. No, he didn't.
27. Doctor Fitt will.
28. He doesn't believe them.
29. No, he didn't.
30. He didn't give it because he didn't like them.
31. He gave them some old papers.
32. He will go to London on Monday.

FONO Mektupla Öğretim Kurumu
Gündoğdu Caddesi 49 Merter 34016 - İstanbul
Tel: 575 47 98 - 575 52 12 - 575 13 52 - 554 34 16

Bu kitap belirli bir sözcük çerçevesi içinde ve en basit İngilizceyle yazılmış hikâyelerden oluşmuştur. Kitabın özel liği her İngilizce sayfanın karşısında Türkçe çevirisinin bulunması ve ayrıca her hikâye sonunda onunla ilgili sorular ve cevapların yer almasıdır.

Bir yıllık İngilizce öğrenimi sonunda rahatça okunabilecek kolaylıkta olan bu kitap İngilizce hikâye serisinin biraz ilerlemiş düzeyi olan «İkinci derece» kitaplarından biridir. Aynı derecede olan diğer iki kitap: «**Mystery of the Island** - Adanın esrarı» ve «**Adventure on the river** - Nehirde macera» adını taşımaktadır.